

TURNUL DE VEĞHERE

Vestitorul
Împărăției lui Jehova

„Și vor ști că eu sunt Jehova”

·Ezekiel 35:15

ANUL XXIV

BILUNAR

No. 21

1 Noiembrie 1946

CONȚINUTUL

Cu inima îmbărbătată pentru e- poca de după războiu	3
„Fii curajos”	4
„Dă-teghe-ți inima”	6
Întărirea inimii	7
Izvorul fărâșei	10
Bucuria eliberării	11
Pentru ce să prăvim?	12
„Veseliți-vă națiuni, împreună cu poporul Său” (continuare)	13
Implinirea finală asupra națiunilor estăzi	13
„Bucurați-vă Păgânilor”	14
Creșterea în curs de implinire	16

VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DOMNUL ZEU. ISAIA 43:12

Apare biunor în Editura:

ASOCIAȚIEI MARTORII LUI IHOVA DIN ROMANIA

„Persoană juridică morală”

București 2, Str. Bazarabia No. 38

Redactată și publicată de către:

WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY

117 Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U. S. A.

Funcționari:

N. H. KNORR, Președinte W. E. VAN AMBURGH, Secretar

„Și toți fiii tăi vor fi învățați de Iehova: și mare va fi
pacea fiilor tăi”. — *Isaia 54:13.*

(Urmare din pag. 16)

Dumnezeu”. Acest fapt denotă un vast câmp de lucru; după cum a zis Isus, „Țarina (câmpul) este lumea”. (Mat. 13:38). În același timp aceasta înseamnă mult lucru. Aceasta înseamnă mișcare, acțiune de a răspândi Evanghelia Împărăției. Apostolul Pavel, pe deplin treaz la însemnătatea profeției cu privire la Păgâni, nu a mormăit la cugetul lucrului mult împărțit și la necesitatea de a merge înainte împreună cu ucenicii săi însoțitori în mărturisirea „în public, și din casă în casă”, precum și dela națiune la națiune și din cetate în cetate.

42. Pavel a considerat aceasta o mare onoare dela Dumnezeu prin Christos să fie făcut „apostol al Păgânilor”. Cu putere el se strădui să facă cel mai mult în poziția sa de serviciu. Aceasta era după circa douăzeci de ani de serviciu pe teren, când scrisese scrisoarea sa către Romani: și el nu era atunci obosit și gata să părăsească lucrarea și să se retragă la pensie. Nu aceasta a conchis imitatorul lui Christos Isus! Nici nu a vânat el după extremitatea mai ușoară a serviciului. El nu a lăsat altora ca să facă aspra, primejdioasă lucrare de pioner a deschiderii terenurilor întelenite și după aceea să vină de-a-lungul lor spre a purta de grijă de lucrare pe temelii puse de alții. Nu acest „apostol al Păgânilor”! În schimb, el puse planurile sale spre a fi drept în fruntea lucrării, servind ca un bun pioner în teritoriile neumblate sub conducerea spiritului lui Dumnezeu. Pe vremea când el scrisese Romanilor, el privea înainte spre terenuri noi. Cu aprecierea plină de mulțumire cu care Dumnezeu îi ajutase să meargă atât de departe, el zise:

43. „Eu dar mă pot lăuda în Isus Christos, în slujirea lui Dumnezeu. Căci n'ași îndrăzni să pomenesesc nici un lucru, pe care să nu-l fi făcut Christos prin mine, ca să aducă Neamurile la ascultarea de El; fie prin cuvântul meu, fie prin faptele mele, fie prin puterea semnelor și a minunilor, fie prin puterea spiritului sfânt. Așa că, dela Ierusalim și țările de pîmprejuz, până la Iliric, am răspândit cu prisosință Evanghelia lui Christos. Și am căutat să vestesc Evanghelia acolo unde Christos nu fusese vestit, ca să nu zidesc pe temelia pusă de altul. După cum este scris: „ACEIA, CARORA NU LI SE PROPOVADUISE DESPRE EL, IL VOR VEDEA, ȘI CEI CE N'AUZISERA DE EL, IL VOR CUINOĂȘTE” (Isaia 52:15). Iată ce m'a împiedecat de multe ori să vin la voi. Dar acum, fiindcă nu mai am nimic care să mă țină pe aceste meleaguri, și fiindcă de ani de zile doresc fierbinte să vin la voi, nădăjduiesc să

vă văd în treacăt, când mă voi duce în Spania, și să fiu însoțit de voi până acolo, după ce îmi voi împlini măcar în parte, dorința de a fi stat la voi”. — Rom. 15:17-24, *Weymouth.*

44. Ia o hartă și privește teritoriul pe care Pavel îl umblă și vizită, dela Ierusalim, prin Arabia și Siria, prin Asia Mică, și apoi prin Grecia și în Illyricum, coasta Dalmatică a mării Adriatice ținută acum de Jugoslavia. În mijlocul multor împotriviți, jertfire de sine și primejdii el vizita și servea cel puțin zece provincii generale din Imperiul Roman, inclusiv multe insule ale mării, și astfel lucrând în medie câte doi ani în fiecare provincie. Nesatisfăcut cu aceasta, el dori să-și extindă slujba sa mai departe, făcând doar o simplă vizită de trecere la Roma în drumul său pe această parte a continentului european, anume, spre Spania. Aceasta nu deoarece Pavel avea dorință de plimbare, nici deoarece el nu mergea îndărăt în teritoriu de două ori, pentru că Pavel făcea vizite sau vizite ulterioare. Aceasta era deoarece el aprecia pe deplin privilegiul său de serviciu și el dorea o împărțășire crescândă în împlinirea profeției pe care o citase, anume: „Căci vor vedea ce nu li se mai istorisise, și vor auzi ce nu mai auziseră”. — *Isaia 52:15.*

45. Acest text, după cum Pavel l-a citat din versiunea Septuaginta, exprimă același cuget viguros: „Aceia, cărorora nu li se propovăduise despre El, Il vor vedea, și cei ce n'auziseră de El, Il vor cunoaște”. (Rom. 15:21, *Am. Stan. Ver.*). Dacă Pavel a mers în Spania sau nu, rapoartele nu ne arată; dar că el s'a împărțășit mai departe în împlinirea acestei profeții mișcătoare, cuvântul lui Dumnezeu ne arată lămurit. „Călcați pe urmele mele, intrucât și eu calc pe urmele lui Christos”, zise acest energic apostol al Păgânilor. — *1 Cor. 11:1, Am. Stan. Ver.; 4:16.*

46. Poporul lui Iehova și însoțitorii lor „Păgânii”, bine fac dacă calcă pe urmele lui Pavel acum. Cu epoca de după războiu în fața noastră și demonii grăbind toate națiunile politice spre Armaghedon, noi trăim la punctul cel mai culminant al împlinirii profeției pe care Pavel a citat-o. „Mulțimea mare” dintre toate națiunile, neamurile, popoarele și limbile, trebuie să fie educată să ia o poziție înaintea tronului lui Dumnezeu și să se declare în favoarea Împărăției Sale și să se bucure în ea. (Apoc. 7:9-17). Situația constituie o provocare. Profeția cuvântului lui Dumnezeu răsună înainte strigătul Comandanțului: „Înainte în ofensivă cu veștile Împărăției la toate națiunile păgâne, cari n'au auzit și nu au înțeles încă!” Rămășița „poporului pentru numele lui Iehova” nu îndrăznește să păstreze pentru sine bucuria Împărăției, și lasă ca ea să meargă altora cari n'au auzit, n'au înțeles și nu se bucură. Mai mult decât atât, în ce privește accii Păgâni de bine cari deja au auzit și înțeles și și-au pus speranța lor în Regele lui Iehova, ei trebuie deasemenea să lase bucuria și veselia lor să curgă în mărturisirea tuturor națiunilor despre Guvernul drept al victoriei, luminii și păcii. Este datoria noastră a tuturor de a ne alătura împreună cu Regele lui Iehova și să zicem prin proclamațiunea unită a mesagiului Împărăției către întreaga omenire: „Veseliți-vă națiuni, împreună cu poporul Său”.

44. Ce teritorii a alina Pavel cu Evanghelia 7 și pentru ce dorea el să-și extindă slujba sa mai departe.

45. Din ce versiune a citat Pavel *Isaia 52:15* și ce vrea el o împărțășire pe mai departe în împlinirea ei?

46. Pentru ce este bine pentru noi să urmăm exemplul lui Pavel, mai ales acum? și ce proclamațiune este datoria noastră a tuturor estăzi?

42. Cum a văzut Pavel o împărțășire în această lucrare? și cum s'a apropiat el și a lăsat parte în ea?

43. Ce a scris Pavel atunci Romanilor despre lucrarea și planurile sale? și care profeție scripturnă citează el atunci?

CU INIMA ÎMBĂRBĂTATĂ PENTRU EPOCĂ DE DUPĂ RĂZBOI

„Fiți tari, și îmbărbătați-vă inima, toți cei ce nădăjduși în Iehova” — Ps. 31:24, Am. Stan. Ver.

I EHOVA, Creatorul, este Alcătuitorul aceluia organ minunat al trupului uman, care este inima. El este deosebit de asemenea Producătorul acelor bune calități și facultăți ale omenirii cari sunt simbolizate prin inimă. Mai bine decât cel mai bine instruit științificește medic al inimii, El cunoaște mecanismul vital al acestui important organ și lucrurile care îl afectează pentru bine sau pentru rău.

² Lucrările, acțiunile, faptele, cuvintele și spiritul lui Iehova au un puternic efect asupra inimii și a ceea ce ea simbolizează. Pe vremea lui Moise mila și îndelunga răbdare a lui Iehova Dumnezeu față de apăsătorul Faraon al Egiptului împietri numai inima nelegiuită a acestuia și-l făcu îndărătnic și încăpățânat, până ce inima lui fu frântă de durere prin moartea fiului și moștenitorului său iubit. Faptele supraomenești ale lui Iehova la Marea Roșie și în pustiu Arabiei împotriva tuturor apăsătorilor și persecutătorilor poporului Său ales, făcu pe locuitorii condamnați ai pământului promis al Canaanului să se sfârșească de descurajare pe măsură ce inimile lor se topeau de teamă la auzirea știrilor. Exemplarul om al răbdării numit Iov, se plânse că Dumnezeu îi frânsese inima din cauză, că lăsase să vină asupra lui o asemenea încercare dureroasă, fără ca mai întâi să-i facă de cunoscut motivul. Pe de altă parte, inima puternicului Leviatan o făcu Iehova atât de dură ca și piatra de moară. Pentruca omul să poată aprecia în cunoștință de cauză sentimentele interioare ale Creatorului și Dumnezeului său, Iehova vorbește despre Sine însuși deosebit de având o inimă, o inimă care poate fi întristată sau înveselită.

³ Acum ne găsim în 1946, primul an al epocii de după război. Pe măsură ce privim înainte, atât de departe cât putem vedea, inima omului, văzută din punctul de vedere omenesc, fără cunoștință sau considerațiune a profețiilor biblice despre „ziua mâniei Dumnezeului nostru”, perspectiva de viitor ne reclamă să ne apropiem de ea cu inimi robuste. Viitorul de după război este exact așa de primejdios după cum a fost prezis de lung timp că va fi; și efectele asupra minților și dispozițiilor oamenilor sunt exact acelea prezise. Vorbind despre aceste zile triste, cu semnele lor cari anunță sfârșitul final al lumii Diavolului, cel mai mare dintre toți profeții zise: „Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strămtorare printru neamuri, cari nu vor ști ce să facă la auzul urlutului mării și al valurilor: oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor cari se vor întâmpla pe pământ: căci puterile cerurilor vor fi clătinate”. — Luca 21:25, 26, Am. Stan. Ver., margin.

⁴ Nu importă că o întrerupere a luat loc în ostilitățile înspăimântătoare ale celui de-al doilea război mondial. Venirea păcii n'a adus liniște națiunilor, nici vreo asigurare mângâietoare minții individuale. Sfârșitul războiului global veni pe neașteptate, într'adevăr, dar nu înaintea demonstrației înspăimântătoare a celei mai infernale mașini pentru nimicire în masă, inventată vreodată de om.

bomba atomică. Omul a intrat în era atomică, dar speranța omului de a folosi energia atomică pentru scopuri industriale și mecanice și să economisească munca omenescă, nu o făcu cu totul strălucitoare. Mai degrabă noua epocă ridică temeri groaznice ale dezvoltării mult mai mortale a energiei atomice pentru scopuri de război, sau pentru o pace menținută cu forța. Unde se vor opri lucrurile? și cine poate tăgădui posibilitatea că o asemenea putere funestă, înhămată la mașinile nemiloase, poate să cadă în mâinile unui nebun și să fie folosită de către vreun om sau oameni dabolici hotărâți să domine lumea, cu temerara lozincă „sau domnie, sau ruină”?

⁵ Nimicitoarea folosire a puterii atomice a urcat mai întâi scena de acțiune îmbrăcată în sângeroasa armură a lui Marte. Deaceia dezvoltarea pe-mai departe a puterii atomice pentru nimicire, va întrece abilitatea oamenilor de știință de a pregăti o contra-măsură, și va depăși abilitatea persoanelor de omenie de a reuni și reclădi victimele și proprietățile umane dăunate. Acum câțiva ani se povestea că un război furios începuse atunci între oameni și insecte și insectele în mod treptat câștigaseră teren. Acum, în ciuda folosirii DDT-ului (un ser pentru injecții), temerile sunt exprimate de către oameni bine informați că ultima biruință a insectelor ar putea să fie grăbită prin nimicirea atomică a omenirii într'un alt război global. Oameni cu privire pătrunzătoare declară că acea recentă invenție internațională pentru păstrarea păcii și securității, cunoscută ca „Organizațiunea Națiunilor Unite”, este deja judecată ca insuficientă din cauza bombei atomice și ei strigă în gura mare pentru un guvern mondial. Cu toate acestea, un asemenea guvern mondial în locul unei simple alianțe a națiunilor oferă puțină mângâiere, sau de loc. Într'o lume cu nici o dărmătură regenerată din miile acumulate în anii trecutei sale istorii, cine este în măsură să garanteze că un asemenea guvern mondial, cu multe varietăți de bombe atomice sub controlul lui, nu ar deveni cel mai mare instrument pentru înslăvire și nimicire, mai ales dacă este sub controlul acelor diavoli nevăzuți, demonii răi ai lui Satan, organizațiunea spirituală a Diavolului?

⁶ Toate sugestiunile de mai sus nu sunt numai temeri proaste sau propagandă vicleană sperietoare. Ele sunt bazate pe fapte solide și ele urmează tendința observată a lucrurilor. Și cu ce perspectivă finală despre mare foamete și ciumă, împreună cu nesiguranta socială, problema șomajului, primejdia inflației monetare, și tensiunile religioase, chiar și un înțelept în felul lumii, care privește viitorul, nu este de loc întărit și încurajat.

⁷ Liniile de mai sus se referă la ceea ce oameni și demoni ar putea să facă pământului și locuitorilor lui, în posesia mijloacelor deja la îndemână. „Ti se rupe inima” vei zice tu. Dar când ne referim la Biblie spre a compara prezicerile ei făcute de mult timp cu întâmplările din anii recentii, delă 1914 încoace? Atunci vedem că viitorul

1. Cine cunoaște cel mai bine inima omenescă, și pentruce?
2. Cum a afectat El inimile creaturilor în vremurile trecute, și pentruce se referă El la propria Sa inimă?
3. Cu ce fel de inimă trebuie să ne apropiem de perspectiva viitorului, și pentruce?
4. Pentruce nu a adus oprirea războiului mondial liniște sau asigurare a minții?

5. Pentruce oameni cu privire pătrunzătoare strigă acum după o nouă și mult mai avansată organizațiune, dar fără ce garanție?
6. Pentruce cele de mai sus nu sunt temeri proaste sau propagandă sperietoare?
7. Cum se compară perspectiva din punctul de vedere al Bibliei cu cele de mai sus?

e mult mai trist pentru omenire. Aceasta este tot atât de prevestitoare ca și în zilele lui Noe înaintea potopului global. Biblia fu scrisă sub inspirația Aceluia care este Izvorul infinit al energiei atomice, Iehova Dumnezeu. Biblia prezice ceea ce urmează să vină asupra acestei generațiuni din mâna lui Iehova, punând capăt tuturor faptelor neomenite, suferințelor și nimicirilor aduse asupra rasei noastre de către demoni și oameni. Deși e departe de a fi pulverizat acest pământ ca un întreg, totuși oamenii sunt înspăimântați de prejudiciile și pagubele ce i-ar putea fi pricinuite prin bombe atomice inventate și fabricate de către simplele creaturi umane. Apoi cât de mare va fi groaza omenirii nelegiuite, când Creatorul arată puterea divină în „bătălia zilei celei mari a Dumnezeului celui Atotputernic” și aduce un sfârșit neașteptat prezentei lumi nelegiuite a lui Satan Diavolul?

⁸ Vorbind despre calea spre siguranță ce urmează să fie luată de către persoanele temătoare de Dumnezeu la apropierea nenorocirii acelei lumi, Isus Christos zise: „Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici într-o zi de Sabat. Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n'a fost niciodată de la începutul lumii până acum, și nici nu va mai fi. Și dacă zilele acelea n'ar fi fost scurte, nimeni n'ar scăpa; dar din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurte”. (Mat. 24:20-22, *Am. Stan. Ver.*). Sfârșitul final al acestei lumi neîndestulătoare este o certitudine. Și când ne gândim la lucrurile inspiratoare de teamă de cari omenirea va fi incapabilă să scape de a le fi martoră oculară în viitorul nu prea îndepărtat, aceasta face toate acele sublim-sunătoare, în mod minunat exprimate mesagii de pace ale auto-intitulatului „vicar al lui Christos” în cetatea Vaticanului, înainte de 6 August 1945, să fie ca un lot de vorbărie religioasă nefolositoare. Ele nu dau nici o tărie adevărată, permanentă, inimilor descurajate ale oamenilor.

„FII CURAGIOS”

⁹ Toate religiile din lume practicate din zilele împăratului Roman, Constantin, au fost incapabile să împiedice omenirea de a da peste lucrurile descrise mai sus. Toate mesajele în mod plăcut redactate, pe cari preoții le reglementează și emite, nu pot calma temerile oamenilor sau să aperi inimile lor de descurajare în fața neplăcutei certitudini a viitorului apropiat. Consolările religiei toate s'au dovedit a fi deșarte. Totuși este o cale spre a fi curajos în fața viitorului sigur, și acea cale ne este arătată în Biblie. În Psalm 27:13, 14 citim aceste cuvinte despre unul care ne este un exemplu: „O! dacă n'aș fi încredințat că voi vedea bunătatea lui Iehova pe pământul celor vii! Nădăjduiește în Iehova! Fii tare, îmbărbătează-ți inima, și nădăjduiește în Iehova!” (*Am. Stan. Ver.*). Regele David, din Ierusalim, scriitorul acestor cuvinte, cunoștea veracitatea celor spuse de el. Cuvintele sale fură sorise odinioară și păstrate pentru învățătura noastră, pentru că noi, fiind întăriți pe calea dreaptă și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să putem ține tare la speranța lucrurilor mai bune. — Rom. 15:4.

¹⁰ Privind spre Iehova Dumnezeu, și punându-ne încrederea noastră în El, putem să fim curajoși. El este

izvorul a oricărui curaj. Povestind despre scopurile Sale bune față de accia cari nădăjduesc în El spre a împlini cuvântul Său, El zice: „Căci așa vorbește Cel prea înalt, a cărui locuință este vecinică și al cărui nume este sfânt: Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie; dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite, și să îmbărbătez inimile zdrobite”. (Isa. 57:15). Este sigur că Cel Sfânt, Iehova, înfruntă viitorul cu curaj, nevăzute de demoni a organizațiunii lui Satan Diavolul, ghedonului, spre care toate națiunile pământului mășăluiesc, trebuie să fie susținut cu luptă de către El împotriva tuturor acestor națiuni și împotriva întregii părți revăzute de demoni a organizațiunii lui Satan Diavolul.

¹¹ Această bătălie viitoare a Armaghedonului va fi o bătălie a universului. Linia de bătaie va fi organizațiunea lui Iehova Dumnezeu împotriva organizațiunii lui Satan Diavolul. Ce întrebunțare vor da națiunile pământului în cele din urmă bombei lor atomice perfecționate, noi nu știm; dar ea va reacționa numai spre paguba lor, și Atotputernicul Dumnezeu nu este de loc turburat de această armă a lor. Acea bătălie împotriva dușmanilor Săi coalizați, va furniza lui Iehova Dumnezeu ocaziunea să-și desfășure înaintea întregului univers marea Sa putere pentru dreptate pe o scară asemenea cum n'au mai văzut niciodată înainte. Prin înfrângerea tuturor acelorora cari urăsc numele Său și se opun suveranității Sale univerrale, Iehova Dumnezeu se va justifica pe Sine însuș ca Cel Suprem și Atotputernic, singurul Dumnezeu adevărat și viu. Lumea Nouă pe care El va introduce-o atunci sub regalitatea Fiului Său Isus Christos, va fi dreaptă pentru vecie. Proba finală asupra celei împărății a dreptății, pe care Iehova o va permite după o mie de ani de activitate, va dovedi-o a fi întemeiată în siguranță, neclintită, și de integritate nezdăncinată. De aceea, în ciuda sfârșitului violent al nedreptei lumi a lui Satan, Petru ne îmbărbătează zicând: „Dar noi, după făgăduința Lui (a lui Dumnezeu), așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui dreptatea”. 2 Petru 3:13; Apoc. 20:1-10.

¹² Pe măsură ce națiunile acum privesc înainte pline de teamă numai spre cearta internațională, discordia internă cât și spre posibila întrebunțare a bombei atomice și a altor arme de războiu moderne împotriva unei alteia, ele caută tărie în unitate internațională a unei federațiuni a lumii. Aceia cari nădăjduiesc în Iehova Dumnezeu știu că asemenea federațiune va fi incapabilă să măntuiască în Armaghedon. Ei se încred în noua lume a dreptății care urmează Armaghedonul; și în această speranță găsesc ei tăria lor. Cu toate acestea, epoca de după războiul a națiunilor, va continua până la Armaghedon, și până atunci trebuie să aibă loc cele mai cruciale încercări a integrității tuturor persoanelor cari doresc să se dovedească demne de viață în noua lume a dreptății. Toți accia cari doresc să-și păstreze integritatea lor pentru dreptate și să evite să fie condamnați și nimicți cu această lume sortită nimicirii, sunt nerăbdători să se mențină pe calea dreaptă, oricari ar putea fi ispitele inimii și încercările de credință pe cari lumea le-ar putea pune asupra lor. Ei trebuie să fie tari în dreptate și dreptatea este de partea dreptei împărății a lui Iehova Dumnezeu prin Christos Isus.

8. Ce a zis Iesus cu privire la proporțiile acelui necaz final? și cum arată aceasta mesajele auto-intitulatului „vicar al lui Christos”?

9. Cât de efectivă a fost mângâierea religiei? dar cum față de cuvintele lui David în psalmul 27:13, 14?

10. Pentru ce putem fi curajoși întrucât privesc și ne încredem în Iehova?

11. Ca dezvoltări va lua bătălia Armaghedonului? și ce promisiune, citată de către Petru, ne întărește curajul?

12. În ce caută națiunile țările? și pentru ce trebuie acela cari caută viață să fie tari pentru dreptate?

¹³ Spre a sta ferm și neclintit pe această parte dreaptă împotriva unei lumi care-și va centraliza puterea și autoritatea ei din cauza intrării ei în epoca atomică, aceasta va cere mare curaj. Chestiunea este, cine va fi capabil să stea în picioare? Cine poate răbda? În impunătoarea tăcere pe care o asemenea solemnă chestiune o antrenează, ne vin cuvintele hotărâte ale Aceluia care rezistă în probă asemenea unei stânci neclintite: „Să nu vi se tulbure inima. A-veți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine... În lume veți avea necazuri, dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea”. — Ioan 14:1, *Am. Stan. Ver.*; 16:33.

¹⁴ Cuvântul lui Dumnezeu prin psalmistul este: „Îmbărbătează-ți inima”. Cuvântul Fiului lui Dumnezeu, Christos Isus, este: „Să nu vi se tulbure inima... îndrăzniți”. Ambele aceste expresii de încurajare, scot în evidență importanța întăririi inimii, și ambele expresii ne sfătuiesc să fim cu inima îmbărbătată. Astfel inima este arătată a fi un factor vital pentru suportarea marelui probe de după războiu și pentru a ieși din aceasta victorios. Evident în cuvintele de mai sus Iehova Dumnezeu și Fiul Său nu se referă la inima literală de carne. O persoană poate fi atinsă de o grea și incurabilă boală de inimă după carne, și, cu toate acestea, să fie cu inima îmbărbătată așa după cum este poruncit în cuvântul lui Dumnezeu. Deaceia întrebuițarea cuvântului *inimă* trebuie să fie figurativ.

¹⁵ În numărul mai mare al cazurilor în Biblie unde apare termenul *inimă*, acesta este întrebuițat astfel ca un simbol, câteodată a minții, câteodată a dispoziției, câteodată a iubirii sau motivului care pune în mișcare o persoană. În textul original ebraic al Bibliei *inimă* este traducerea cuvintelor *lebh*, *lehabh*, sau *libbah*. În versiunea populară a Bibliei Regele Iacob, *lebh* și *lehabh* sunt traduse *minte* de șaptesprezece ori. Dar versiunile Bibliei a multor traducători moderni arată că însemnătatea *minții* se aplică mult mai multor cazuri a acestor cuvinte ebraice decât șaptesprezece. Evreul călător Abraam

veni din cetatea Ur, nu departe de cetatea Accad în valea Mesopotamiei; și cu privire la literatura care provieni din aceste două izvoare citim: „Din neenumăratele pasagi în literatura ebraică și accadiană, cari au fost colectate și clasificate în mod ușor de către Dhorme,”) găsim că cuvântul corespondent pentru „inimă” (*lebh*, *libbu*), indică sediul tuturor activităților afective și raționale ale minții: emoțiunile iubirii și urii, dorință, bucurie, necaz,

curaj, loialitate, teamă, mândrie fură socotite ca locuind în inimă; tot așa și facultățile memoriei, imaginației și rațiunii”. (Paginile 24, 25, *Archeologia și religia lui Israel*, de William Foxwell Albright, 1942). „Era o bază reală pentru legarea inimii carnale cu toate aceste afecțiuni și activități mintale, deoarece ele toate afectau inima literală. Ele produceau o stare de inimă sau mișcare pe care oamenii o simțeau înăuntru. De exemplu, durerea mare „rupe” inima.

¹⁶ În scrierile apostolilor și ucenicilor lui Christos *inimă* este tradus din cuvântul grecesc *kardia*, căruia îi corespunde latinescul *cor* (*cordis*). De fapt, cuvântul nostru *inimă* este înrudit cu ambele aceste cuvinte de rădăcină; și ultima rădăcină, anume, *kard*, este înțeles să însemne a tremura sau *sgudui*. Acest fapt ne reamintește avertismentul lui Iehova, în Deuteronomul 28:65, către Evreii neascultători: „Între aceste

ncamuri, nu vei fi liniștit, și nu vei avea un loc de odihnă pentru talpa picioarelor tale. Iehova îți va face *inimă fricoasă*, ochii lăncezi și sufletul indurerat”. — *Am. Stan. Ver.*

¹⁷ Serviciul vital îndeplinit de către inima carnală fu cunoscut poporului ales al lui Iehova din vechime. La *Eclesiastul* 12:6 omul Său inspirat aseamănă *inimă* cu o găleată sau ulcior care primește sângele din vine ca dintr'un izvor. Apoi aceasta varsă sângele oxidat în artere și așa îl pompează în circulație prin corp, val al circulației sângelui care este simbolizat printr'o roată. Deaceia, în descrierea stării morții, unde *inimă* nu poate mai mult să primească și să verse sângele și circulația își întrerupe rutina ducerii sângelui îndărăt la vasele inimii, scriitorul inspirat zice: „Până nu se sparge găleata dela izvor, și

Secțiunea transversală a inimii umane, arătând auricula și ventricul drept, și auricula și ventricul stâng. Auricula dreaptă primește sângele dela vine; ventricul drept îl deosează la plămâni. Auricula stângă primește sângele dela plămâni; ventricul stâng îl deosează la artere.

13. De ce trebuie să se pună chestiunea de a sta ferm? și ce răspuns ne dau cuvintele lui Isus la această chestiune?

14. Ce organ este accentuat de către cuvintele lui Iehova și Christos Isus? și pentru ce să se înțeleagă această literatură?

15. Cum este folosit termenul pentru „inimă” în literatura ebraică? și pe ce bază înțelegem?

16. P. Dhorme, *Întrebuițarea Metaforic a Numei Dărilor Trupului în Ebraică și Accadiană* (1913), paginile 112 ff. în (francezește); compară de asemenea A. L. Oppenheim, *JAOS*, 1941, pagina 265 ff.

17. Care este corespondentul cuvântului „inimă” în Scripturile creștine grecești, și ce înseamnă rădăcina lui?

18. Cum arată declarația din *Eclesiastul* 12:6 cunoștință despre funcționarea inimii carnale?

până nu se strică roata dela fântână". (Ecl. 12:6). Funcțiunea importantă pe care inima trebuie să o îndeplinească, Iehova Dumnezeu, Creatorul, o cunoșcu bine, când zise: „Vieța trupului este în sânge”. — Lev. 17:11.

„PĂZEȘTE-ȚI INIMA”

18 Cu deplină cunoștință despre funcțiunea esențială a inimii omenești, Iehova Dumnezeu inspiră pe omul Său înțelept să scrie, la Proverbe 4:23: „Păzește-ți inima... nu mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții”. Sau, în versiune modernă: „Veghiază-ți inima cu toată vigilența, pentru că de-acolo sunt bunice izvoare ale vieții”. (An American Translation). Arătând mai departe perfectă Sa cunoștință despre exacta relațiune a inimii cu starea trupului, Iehova făcu deasemenea pe Regele Solomon să scrie: „O inimă liniștită este vieța trupului, dar pizma este putrezirea oaselor”. „O inimă veselă înșeninează fața; dar când inima este tristă, spiritul este măhnit. Toate zilele celui nenorocit sunt rele, dar cel cu inima mulțumită are un ospăț necurmat”. „O inimă veselă (fericită) este un bun leac, dar un spirit măhnit usucă oasele”. (Prov. 14:30; 15:13, 15; 17:22). Cât de adevărate și de potrivite sunt asemenea proverbe inspirate pentru epoca de după războiu, vom vedea.

19 Pentru că să ne fie de ajutor tuturor să apreciem mai mult motivul pentru cuvântul lui Dumnezeu accentuiază astfel asupra păzirii inimii, cităm următoarea informațiune despre inimă în relațiune cu sistemul nostru uman și organele lui astfel ca ficatul, rinichii, etc.

„Continuitatea vieții depinde de nutreământul furnizat organelor individuale cari împreună constituie trupul uman. Materialul nutritiv este sângele; și distribuția lui uniformă este îndeplinită de către un organ central în formă de pompă, cunoscut ca inima... Inima este un înregistrator sensibil al stării întregului sistem uman. Când o dezordine are loc în trupul nostru, independent de distanța dela inimă, și chiar în timp ce inima însăși se bucură de absolută integritate, acțiunea inimii se schimbă aproape în mod instantaneu...”

„Incușcătura temporară a inimii pricinuită prin vreo turburare sistematică, nu produce vreun deranj structural în substanța ei. Eliminarea răului sau a turburării, după cum poate fi cazul, va fi urmată, ca o regulă, de restatornicirea inimii la starea ei normală. Dacă, cu toate acestea, turburarea continuă, și inimii i se cere să lucreze în condițiuni anormale pentru un lung timp, efortul depus lasă un efect nefavorabil asupra sănătății ei structurale: hrana ei devine slăbită, și capacitatea ei de lucru în mod treptat epuizată. Aceste fenomene sunt datorite legilor fizice ale cauzei și efectului, deși cauza adesea este obscură. Progresul gradual al deteriorării inimii poate, în foarte multe cazuri, fi trasat cu precizie la organul bolnav care a cauzat-o, ca spre exemplu, bolile de rinichi... Rezultă în mod invariabil o incapacitate cardiacă (a inimii) de fiecare dată când inima trebuie să se opună unei rezistențe anormale și durabilă, independent de cauza sau locul unei astfel de rezistențe”.

În ce privește palpitațiunea inimii, citim: „În această condițiune, este un deranjament în activitatea inimii fără să fie demonstrabilă vreă boală cardiacă (sau de inimă). Numărul bătăilor adesea atinge aproape 250 pe minut. Această muncă extraordinară lipsește inima de odihna și cuvenita ei hrană, și eventual, duce la epuizarea ei. A-

tacurile de inimă survin în urma emoțiilor violente și sunt probabil datorite unor deranjamente în unele organe interne, cari produc prin aceasta în mod reflex un efect vătămător mecanismului inimii... Schimbarea bolnăvicioasă pe care un organ o are de suportat din cauza unei boli existente într-o altă parte a trupului, este numită o boală secundară, în timp ce leziunea originală (sau vătămare) a vreunui dintre organe este cunoscută ca o boală primară. Cele mai multe boli ale inimii sunt secundare”. — *The Americana*, Volumul 14, ediția 1929, paginile 36—39.

20 În Statele Unite, ca și, fără îndoială, în restul „creștinătății”, bolile de inimă continuă să ia cel mai înalt tribu vieților omenești. Acest fapt accentuiază necesitatea cuvenitei îngrijiri a inimii. Fără îndoială că stările și evenimentele epocii de după războiu vor servi numai să mărească rația morții datorită bolilor de inimă. Nu va fi aceasta adevărat deasemenea și într-un sens spiritual? Biblia ne dă un bun motiv să credem astfel și ne avertizăm spre a fi în gardă, mult mai ales astfel întrucât sfârșitul final este aproape. „Luți seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreueze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură, și cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră. Căci ziua aceea va veni ca un laț peste toți cei ce locuiesc peste toată fața pământului. Veghiați dar în tot timpul, și rugați-vă, ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea, cari se vor întâmpla; și să stați în picioare înaintea Fiului Omului”. (Luca 21:34-36, *An Amer. Trans.*). Dacă mințile noastre sunt încărcate cu necazuri și cu afacerile lucrurilor materiale ale acestei lumi, iar afecțiunile noastre sunt fixate asupra plăcerilor egoiste, aceasta ne va despuia de protecție și va îndepărta atențiunea noastră dela marea chestiune de discuție, care trebuie să fie rezolvată. Aceasta ne va împiedeca să servim pe Dumnezeu.

21 Păzirea sau protejarea inimilor noastre este o chestiune de viață pentru noi. Atât încât ne privește pe noi, aceasta este de cea mai mare importanță pentru noi. „Mai presus de toate ce trebuie să fie protejat, păzește-ți inima ta, pentru că din ea sunt eșirile vieții”. (Prov. 4:23, *Rotherham*). Experiența omenească arată că bolile de inimă sunt în mod obișnuit atribuite în general la ceva rău în alte organe și că dacă inima este slăbită sau rău afectată, ea nu poate să funcționeze regulat. Dacă această stare nu este corectată ci este lăsată să continue, moartea va urma creaturii umane. Creștinul nu-și poate permite să lase ca un astfel de lucru să aibă loc într-un sens spiritual; nu, dacă ambiția sa este să justifice numele sfânt al lui Dumnezeu și să câștige viață eternă în dreaptă lume nouă. Neglijență în ce privește inima înseamnă moartea ca un creștin acum și moartea oricărei speranțe de viață în lumea viitoare. În alte cuvinte, aceasta înseamnă pentru astfel de creștin neglijent „moartea a doua” din cauza „păcatului de moarte”, păcat mortal. (1 Ioan 5:16). Cum, atunci, putem păzi sau proteja inimile noastre într-un sens spiritual? Cuvântul lui Dumnezeu ne învață cum.

22 Într-un sens spiritual sau figurativ, așa cum este folosit în Biblie, „inima” înseamnă sediul afecțiunilor și operațiunilor minții noastre. Inima unui lucru se referă

20. Ce necesitate are totuși tributul morții, în ce privește inima? și cum indică Biblia aceasta a fi adevărat într-un sens spiritual?

21. De ce interes pentru noi este pălăria inimii? și pentru ce nu poate un creștin să fie neglijent cu privire la această chestiune?

22. a) Biblic, ce înseamnă termenul „inimă”? b) Pentru ce o persoană este epuizată după cum euzetă în inima sa?

18. Ce a lăsat Iehova cu cunoștință să se scrie în Proverbe arătând funcțiunea esențială a inimii și relațiunea ei cu starea trupului?

19. Care este concluzia trasă din informațiunea citată din *The Americana*, spre a arăta importanța păzirii inimii în mod drept?

la mijlocul acestuia, ca și când se zice despre un vapor că este în inima mării. (Prov. 23:34; 30:19; Ioan 2:3); și inima noastră se referă la interiorul nostru sau la ceea ce suntem în realitate înăuntrul nostru. Aceasta este hotărât de ceea ce sunt cugetele noastre preferate sau unde sunt așezate iubirea și afecțiunile noastre. Un fășarnic ascunde ceea ce este înăuntru. Deaceia nu este pentru buna sănătate a noastră de a primi hrană spirituală de la un fășarnic religios: „Căci el este ca cel ce cugetă în inima sa: Mânâncă și bea, își zice el; dar inima lui nu este cu tine”. (Prov. 23:7). Notează că cugetul este spus a fi în inimă, și nu, așa cum am zice noi acum, în minte. Aceasta arată că alegerile noastre, preferințele și afecțiunile noastre, merg alături de cugetele noastre pe cari le întreținem. Deoarece un om este exact ceea ce cugetă în inima sa, Isus zise: „Ați auzit că s'a zis celor din vechime: Să nu preacurvești: Dar Eu vă spun că ori și cine se uită la o femeie, ca s'o poștească, a și preacurvit cu ea în inima lui”. (Mat. 5:27, 28). Și apostolul lui Isus, Ioan, zise: „Cine nu iubește pe fratele său, rămâne în moarte. Oricine urăște pe fratele său este un

ucigaș; și știți că niciun ucigaș n'are viață vecinică rămânând în el”. 1 Ioan 3:14, 15; Mat. 5:2, 22.

²³ Punctul principal al chestiunii este, prin urmare, că o persoană să arate sau să facă deschis ceea ce cugetă în inima sa, dacă nu se teme de scandal, criticism nefavorabil și pedeapsă. Ea poate pentru o vreme să tăinuască ceea ce sunt dorințele sale adevărate sau scopurile ascunse, și să evite astfel pedeapsa oamenilor; întrucât numai cugetă lucrurile în inima sa; dar ea nu poate scăpa de judecata lui Iehova Dumnezeu. „N'ar ști Dumnezeu lucrul acesta, El, care cunoaște tainele inimii?” (Ps. 44:21). „Eu, Iehova, cercetez mintea (*lebh*), Eu cerc inima, tocmai pentru a răsplăti fiecăruia după căile sale, după roadele faptelor sale”. (Ier. 17:10, *Am. Stan. Ver.*; 1 Cor. 4:5). Deaceia, în epoca de după războiu, ceea ce suntem în exterior, să fim în inimile noastre, anume, creștini credincioși, cu inima îmbărbătată pentru Impărăția lui Dumnezeu prin Cristos.

²³ „El Cum poate un om să scape de pedeapsa oamenilor, în această privință, dar nu de a lui Dumnezeu? Ce ar trebui, prin urmare, să fim în epoca de după războiu?”

(Watchtower din 1 Ianuarie 1946)

I N T Ă R I R E A I N I M I I

În efortul acestei epoci de după războiu este urgent ca să ne întărim inimile și să le păzim tare. Cu grijă de Proverbe 4:23, cum putem să păzim sau să protejăm inimile noastre, și să facem aceasta cu sărguință și vigilență? Evident că veghind cu grijă asupra lucrurilor pe cari ne-am fixat afecțiunile și dorințele noastre, lucrurile pe cari lăsăm mințile noastre să odihnească, lucrurile pe cari le primim în mințile noastre spre a ni le umple și ocupa, felul de lucruri pe cari le cugetăm. Mintea umană este acea facultate a persoanei noastre prin care strângem și înmagazinăm informațiune și prin care ajungem la o concluziune sau hotărâre. Aceea cu care noi umplem și ocupăm mințile și atențiunea noastră, va decide într-o largă măsură ce vom fi sau calea ce vom apuca și unde vor înclina afecțiunile noastre. Pângărirea inimii nu poate veni dela hrana materială pe care o introducem în stomacurile noastre, ci ea poate și vine dela lucrurile din care se hrănește mintea și prin care ea se lasă condusă în deciziile ei. Christos Isus zise: „Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui; dar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui”. (Mat. 12:35). „Limba celui neprihănit este argint ales; inima celor răi este puțin lucru. Buzele celui neprihănit înviorează pe mulți oameni, dar nebunii mor fiindcă n'au judecată (sau, trebuință a inimii, *lebh*)”. — Prov. 10:20, 21, *margin*.

²⁴ Mintea este asemănătoare inimii, care pompează sângele întregului sistem uman; și dacă pompează sânge necurat, întregul sistem este afectat, deoarece viața trupului este în sângele acestuia. După ce vorbi despre tradițiunile și percepțiile oamenilor, cu cari religioniștii își umpleau mințile lor, Isus avertiză pe ucenicii Săi împotriva pângăririi de către aceștia, zicând: „Nu înțelegeți că orice intră în gură merge în pântece, și apoi este aruncat afară în hazna? Dar, ce iese din gură, vine din inimă, și aceea spurcă pe om. Căci din inimă (sau,

sediuul cugetului și al motivului) ies gândurile rele, uciderile, preacurvețile, curviile, furtişagurile, mărturiile mincinoase, hulele. Iată lucrurile cari spurcă pe om, dar a mânca (hrană materială) cu mâinile nespălate nu spurcă pe om”. (Mat. 15:17-20). O asemenea inimă sau minte conduce pe proprietarul ei pe calea morții; pentru că legea lui Dumnezeu condamnă pe aceia cari fac lucrurile menționate mai sus.

²⁵ Dacă, prin urmare, dorim ca din inima noastră să izbucească izvoare de viață; izvoare care să ne conducă la viață, trebuie să căutăm după adevărul dător de viață. Lumea de după războiu și Dumnezeu! ei, Satan Diavolul, va încerca să-și vâre propaganda, religiile și speranțele ei în mințile noastre, lucruri cari vor pieri și vor muri cu această lume în Armaghedon. Deaceia responsabilitatea fiecărei persoane care caută viață în noua lume dreaptă a lui Dumnezeu, este să-și protejeze mintea împotriva introducerii unor asemenea lucruri; pentru că în acestea nu este nici o esență dătoare de viață. Deja epoca de după războiu a început să ofere fâgăduințe atrăgătoare de ceea ce comerțul și industria, politica și religia plănuiesc și speră să înfăptuiască pentru îmbunătățirea soartei omului și improvizarea lumii. Dar inima protejată cu grijă a creștinului nu-și va risipi timpul cu străduințele zădarnice ale oamenilor lummești spre a stabili pace durabilă și prosperitate în afara Impărăției lui Iehova prin Christos Isus.

²⁶ Religia cu o cooperare exterioară între toate varietațile ei cari se combat între ouldă, catolică, protestantă, iudaică și păgână, va face o față foarte pioasă și morală și va pretinde a fi devotată scopurilor bune a lui Dumnezeu, ea va susține mai mult ca oricând înainte că, după cum religia ajută națiunile să câștige victoria în războiul mondial, tot așa religia este necesară spre a câștiga pacea în decursul acestei ere atomice; și că fără religie această lume va fi pierdută și nimicită. Inimile no-

1. Cum putem să păstrăm inimile noastre în mod sărguincios și vigilenți? și cum vine pângărirea inimii?

2. În conformitate cu avertismentul lui Isus împotriva pângăririi unui om de către el însuși, cum poate mintea să conducă pe proprietarul ei pe calea morții?

3. În vederea epocii de după războiu, ce trebuie să facem spre a neva învoarea inimilor noastre cari că țavorească spre viață?

4. Carei vor fi susținutele de după războiu ale religiilor organizate? și ce este speranța inimilor noastre împotriva acestora?

stre, dacă sunt păzite de aproape, nu vor absorbi și întreține asemenea propagandă religioasă. Inimile noastre bine știu că această lume este pierdută și va fi nimicită, împreună cu religia. Inima niciunui creștin adevărat nu este în această lume și căile ei, și inima lui nu pulsează și nu bate de acord cu pulsul acestei lumi de după războiu. Dar spre a păzi în siguranță inima și mintea împotriva infiltrațiunii deșertăciunii lumești de după războiu, creștinul se înarmează cu cunoștință. Cunoștința adevărului într-o inimă pe deplin devotată lui Dumnezeu, este apărare pentru izvoarele noastre de viață vecinică.

² Cuvântul lui Dumnezeu, în contextul dela Proverbe 4:23, ne informează cum să menținem paza efectivă asupra stăruinții centrale de pompare a sistemului nostru de viață. În ce privește copiii cari se lasă învățați, el zice: „Fiule, ia aminte la cuvintele mele, pleacă-ți urechea la vorbele mele! Să nu se depărteze cuvintele acestea de ochii tăi, păstrează-le în fundul inimii tale! Căci ele sunt viață pentru cei ce le găsesc, și sănătate pentru tot trupul lor. Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții. Izgonește neadevărul din gura ta; și depărtează viclenia de pe buzele tale! Ochii tăi să privească drept, și pleoapele tale să caute drept înaintea ta. Cărarea pe care mergi să fie netedă, și toate căile tale să fie hotărâte: nu te abate nici la dreapta nici la stânga, și ferește-te de rău”. — Prov. 4:20-27.

³ Noi trebuie să studiem și să dăm atențiune cuvintelor lui Dumnezeu așa cum sunt raportate în Biblie. Noi trebuie să ascultăm cuvântările și predicele cari ies din gura Lui și prin organizațiunea Sa teocratică de sub Christos Isus. Noi trebuie să înmagazinăm adevărul Său înăuntrul nostru și să lăsăm ca el să fie meditația și ghidul nostru. Adevărul cuvântului Său este aceea ce ar trebui să vorbim, și nu ideile și învățăturile perverse, rebele, ale acestei lumi. Mai de grabă decât să ne întoarcem și să privim cu simpatie la lucrurile egoiste ale acestei lumi care voiește să ne alinieze cărarea noastră prin epoca de după războiu, noi vom asculta de Dumnezeu, întrucât privim drept înainte spre noua lume a vieții și păcii precum și a ținerii ochilor noștri fixați asupra Împărăției lui Dumnezeu prin Christos Isus. Procedând așa cu hotărâre fermă, noi vom reține picioarele noastre dela rău și linia noastră de conduită va fi regulată pe calea dreaptă. Rezultatul binecuvântat pe care-l vom atinge în cele din urmă va fi viața.

⁴ Negreșit, persecuțiuni vor veni asupra persoanei care astfel caută mai întâi împărăția lui Dumnezeu și care vestește veștile bune despre ea. Dar aceasta nu va diminua aprecierea sa a cuvântului lui Dumnezeu și nu se va răscula împotriva lui. Omul lui Dumnezeu, care ne procură exemplul cel bun, scrie: „Strâng cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta! Niște prinți mă prigonesc fără temei, dar inima mea nu tremură decât de cuvintele Tale. Mă bucur de cuvântul Tău, ca cel ce găsește o mare pradă. Urâsc și nu pot suferi minciuna (sau religia), dar iubesc legea Ta”. (Ps. 119:11, 161-163). Cuvântul lui Dumnezeu, ascuns sau înmagazinat înăuntrul nostru, este o tărie pentru noi împotriva păcătuirii în chip răsculător împotriva Lui, în timp ce suntem sub mare presiune sau tentație din partea lumii și a puternicilor ei prinți sau puteri guvernatoare.

⁵ Judecate după ce purtătorii de cuvânt ai acestei lumi zic, opiniunile și meditațiunile acestei lumi pentru epoca de după războiu, sunt prezumțioase și încăpățănate, și nu în armonie cu scopurile lui Dumnezeu pentru Împărăția Sa. Mulți religioși sinceri pot să nu fie de acord cu această declarație, dar numai prin cuvântul scris al lui Dumnezeu putem discerne păcatul și fătărnicia. Întrucât avem cuvântul Său în inimile și afecțiunile noastre, putem să ne păzim de a merge alături cu religioșii prezumțioși și încăpățânați. Concepând cât de vitală este starea dreaptă a inimilor noastre de a câștiga viață vecinică, noi ne vom ruga întocmai după cum s'a rugat psalmistul după ce medită asupra legii, mărturiilor, poruncilor și judecăților lui Dumnezeu, zicând: „Servul Tău primește și el învățătura dela ele; pentru cine le păzește, răsplata este mare. Cine își cunoaște greșelile făcute din neștiință? Iartă-mi greșelile pe cari nu le cunosc! Păzește deasemenea pe servul Tău de mândrie, ca să nu stăpânească ea peste mine! Atunci voi fi fără prihană, nevinovat de păcate mari (sau, de multe păcate). Primește cu bunăvoință cuvintele gurii mele, și cugetele inimii mele, Doamne, Stânca mea și Izbăvitorul meu!” — Ps. 19:11-14.

⁶ Notează, acum, încă câteva reguli inspirate pentru protejarea izvoarelor vieții noastre. În contrast cu bogății lumești, cari se bazează pe bogăția materială spre a-i scăpa dela nimicire, regula de conduită a Psalmului 49: 1-3 zice: „Ascultați lucrul acesta, toate popoarele, luați aminte, toți locuitorii lumii: mici și mari bogași și săraci! Gura mea va vorbi cuvinte înțelepte, și inima mea are gânduri pline de judecată”. Cei bogași și puternici ai acestei lumi pier asemenea animalelor necuvântătoare din lipsa de cunoștință, și înțelegerea cuvântului lui Dumnezeu ne face deosebiți de ei. Deaceia dorințele și afecțiunile noastre ar trebui să fi concentrate asupra înțelegerii scopurilor lui Dumnezeu și a relațiunii noastre cu El. Dacă pricepem cu mințile noastre, și dacă inimile noastre consimțesc cu asemenea pricepere, atunci putem să credem, deoarece suntem îmboldiți dinăuntru și suntem convinși de adevărul cuvântului lui Dumnezeu. Atunci vom mărturisi pe Dumnezeu și Împărăția Sa înaintea oamenilor. Importanța acestui fapt este stabilită în regula de acțiune la Romani 10:10: „Căci prin creștința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire”.

⁷ Omul înțelept se ospătează cu lucruri pe cari această lume nebună, nenorocită, de după războiu nu le poate cunoaște, apuca sau asimila. El se hrănește în mod înțelept cu cunoștința adevărului lui Dumnezeu și este fericit și vesel. „Inima celor pricepuți caută știința, dar gura nesocotitelor găsește plăcere în nebunie. Toate zilele celui nenorocit sunt rele, dar cel ou inima mulțumită are un ospăț necurmat”. (Prov. 15:14, 15). Acesta este un fapt despre care acea clasă de persoane de astăzi care era preumbrită în parabola lui Isus a fiului pierdut ar trebui să ia notă. Aceștia n'au înțeles convenita lor relațiune cu Marele Dătător de viață cerească, și deaceia au ieșit să caute plăcere și satisfacție personală în această lume de după războiu. Ceeace lovește acum această lume mai rău decât foamea și lipsurile în ce privește hrana materială,

8. Numai cum putem noi discerne păcatul și fătărnicia în această lume religioasă de după războiu? și cum ne vom ruga noi pentru a ne păzi de a merge alături cu ea?

9. În conformitate cu Psalmul 49, ce ne poate face deosebiți de bogași și puternici cari pier? și ce regulă de conduită ar trebui prin urmare să urmăm?

10. Cum se ospătează acum aceia cari au înțelegere? și ce cale ar trebui să ia acum clasa fiului pierdut?

5, 6. În conformitate cu contextul din Proverbe 4:23, ce trebuie să facem spre a păzi o pază efectivă asupra inimilor noastre?

7. După cum este arătat de către psalmist, ce va fi o tărie pentru noi împotriva păcătuirii sub greutatea persecuțiunii?

este foamea de auzirea cuvântului Domnului Dumnezeu. Clasa fiului pierdut cu siguranță că va ajunge în mizerie. Singura cale de scăpare pentru ei din această nenorocire de moarte a acestei foamete spirituale, este să-și vină în fire și să caute cunoștința dela Tatăl ceresc și să vină acasă în Organizațiunea Sa teocratică. Numai aceia cari sunt în această organizațiune au inimi pricepute, (trad. românească, mulțumite) și aceștia au un ospăț necurmat de bucurie în ciuda foametei care lovește „creștinătatea” religioasă. Vinul bucuriei Impărăției lui Dumnezeu a înveselit inimile lor. Luca 15:11-24.

¹¹ Persoana care se dedică pe sine lui Dumnezeu, va arăta dacă este prudentă și înțeleaptă prin lucrurile spre cari afecțiunile sale și mintea sa se înclină. Într-o vreme când popoarele „creștinătății” pier din lipsă de cunoștință, persoana prudentă și inteligentă se va îndepărta de preoțimea religioasă, care a lepădat cunoștința, și va căuta cuvântul lui Dumnezeu și va asculta mesajul lui. „O inimă prudentă (românește: pricepută) dobândește știința, și urechea celor înțelepți caută știința”. (Prov. 18:15). Ea se umilește și ascultă cuvântul lui Dumnezeu, care-i zice: „Pleacă-ți urechea, și ascultă cuvintele înțelepților, și ia învățătura mea în inimă. Deschide-ți inima la învățătură, și urechile la cuvintele științei”. (Prov. 22:17; 23:12). Dacă ea caută astfel după o inimă care este umplută cu cunoștință, „cunoștință care exprimă înțelepciunea lui Dumnezeu, atunci ea beneficiază pentru totdeauna. Cităm Proverbe 19:8: „Cine capătă înțelepciune (sau, o inimă, *lebh*), își iubește sufletul; cine păstrează priceperea, găsește fericirea”. — notișă marginală.

¹² O asemenea inimă înțeleaptă și cunoscătoare stă în atențiunea și la dreapta noastră asemenea unui serv-gata să ne servească și să ne ajute astfel să câștigăm cu succes viața vecinică. „Inima înțeleptului este la dreapta lui, iar inima nebunului la stânga lui”. Adică: „Inima înțeleptului îl duce la succes, iar inima nebunului îl duce la nenorocirea lui. Și pe orice drum ar merge nebunul, peste tot îi lipsește mintea, și spune tuturor că este un nebun!” (Ecl. 10:2, 3, A. V. și Amer. Trans.). Nebunie și lipsa unei inimi înțelepte și pricepute sunt scoase în evidență în „creștinătatea” religioasă pe măsură ce merge pe calea ei de după războiu spre catastrofa mondială în Armaghedon. Aceasta deoarece a lepădat cuvântul lui Dumnezeu și acesta nu găsește loc în inima și cugetele ei.

¹³ Adevăratul creștin evită să pătrundă în starea mentală a „creștinătății”. El nu încearcă să se conformeze pe sine cu starea minții ei. Deaceia el nu urmează stindardele ei și metodele ei de cugetare în ce privește lumea de după războiu. În consecință, Martorii lui Iehova ascultă de ceace spune cuvântul Său în Romani 12:2: „a-nume: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită”. Numai având o asemenea minte, reînviată sau renăscută prin cunoștința și înțelegerea cuvântului lui Dumnezeu, putem fi martori efectivi pentru El. Numai atunci putem face impresie potrivită oamenilor cinstiți, cari au găsit că religia este prea ușoară, nesatisfăcătoare. Pregătindu-ne să predicăm și să proclamăm mesajul lui

Dumnezeu al mângâierii tuturor națiunilor, trebuie să consultăm cartea Sa a adevărului și trebuie să ne facem de scop al nostru ca să dăm cuvântul Său, mesajul Său, răspunsul Său, la toate chestiunile turburătoare ale acestor timpuri febrile. „Pregătirile inimii în om și răspunsul limbii sunt dela Domnul”. Sau, altfel tradus: „Un om poate aranja cugetele sale; dar ceace exprimă limba este dela Domnul”. (Prov. 16:1, A. V. și Amer. Trans.). Ca creștini sinceri cari nu dorim să predicăm altceva decât adevărul, noi nu vom o altă cale decât aceea prescrisă de acest proverb.

¹⁴ Un serv și martor credincios al Domnului Dumnezeu ia serviciul său în mod serios. El ia la inimă responsabilitatea sa și încearcă să facă cele mai bune planuri și aranjamente în ce privește calea sa a serviciului ca un martor pentru Iehova. După ce și-a făcut partea sa, luând în deplină considerațiune cuvântul scris al lui Dumnezeu, el privește după îndrumarea sau conducerea lui Dumnezeu. Dacă planurile lui se desfășoară în atât de pe deplin acord cu Biblia, pe cât el înțelege aceasta, atunci fără îndoială că Domnul Dumnezeu îl va conduce pe calea pe care el a plănuț-o cu aprobarea divină. „Inima omului se gândește pe ce cale să meargă, dar Domnul îi îndreaptă pașii”. În unele versete biblice inima unui om ține locul omului însuși. Spre exemplu, când un om zice ceva „în inima sa”, el și-o zice lui însuși. Deaceia versetul de mai sus poate fi tradus în aceste cuvinte: „Omul poate să-și plănuiască calea sa; dar Domnul îi îndrumază pașii săi”. (Prov. 16:9, A. V. și Amer. Trans.). Ceace acest verset zice este o adevărată mângâiere, a-nume, a ști și a fi asigurat că Domnul Dumnezeu va îndruma pașii celor credincioși ai Săi prin spiritul sau forța Sa activă, spirit care este mai tare decât noi și de aceia infailibil.

¹⁵ După înmagazinarea cuvântului lui Dumnezeu în mințile noastre, noi trebuie să veghem ca să nu lăsăm ca acesta să alunece din mințile noastre ca din niște vase cari curg. Atunci vom fi în măsură să predicăm numai cuvântul lui Dumnezeu, cuvânt care are o putere convingătoare față de cel cinstit și sincer, asemenea cum nu are alt cuvânt. Buzele noastre vor fi acoperite cu valoarea mesajului Său, vor face de cunoscut ce era tănuț învâțând dela El, și vor răspândi și difuza dulceața cunoștinții despre El. Buzele noastre vor da la iveală înțelepciunea inimii noastre; și mințile noastre, umplute cu cunoștință, vor învăța buzele noastre ce să publice și să declare. După cum spun Proverbe 16:20-23: „Cine cugetă la cuvântul Domnului, găsește fericirea, și cine se încrede în Iehova este fericit. Cine are o inimă înțeleaptă este numit priceput, dar dulceața buzelor mărește știința. Înțelepciunea este un izvor de viață pentru cine o are; dar pedeapsa nebunilor este nebunia lor. Cine are o inimă înțeleaptă, își arată înțelepciunea când vorbește, și mereu se văd învățături noi pe buzele lui”. (Am. Stan. Ver.). Sau, spus pe cât e posibil cu mai multă claritate a însemnătății: „Acela care dă ascultare cuvântului, va prospera; și fericit este cel ce se încrede în Domnul! Înțeleptul este socotit inteligent; și dulceața vorbirii adaugă convingere la învățătura lui. Înțelepciunea este un izvor de viață pentru cel ce o are; dar nebunia aduce pedeapsă nebunilor. Mintea înțeleptului acordă inteligentă vorbi-

11. Cum își va apleca persoana prudentă inima sa? și ce fel de inimă va căuta ea?

12. În contrast cu cazul „creștinătății” nebune, cum va beneficia cineva de o inimă înțeleaptă?

13. a) Cum evită creștinul starea mentală a „creștinătății”? b) Numai pe ce cale preliminară putem fi martori efectivi pentru Iehova?

14. Cum va lua un serv și martor credincios serviciul său? și ce a promis Domnul să facă după ceace spre folosul său?

15. Cum ne putem asigura să predicăm numai cuvântul lui Dumnezeu? și cum putem să adăugăm convingere vorbirii noastre?

rii sale, și adaugă convingere învățatutii buzelor sale". — *An. American Translation.*

¹⁶ Într'un mod foarte asemănător înțeleptul apostol Pavel avu aceste proverbe în minte când descrie propria sa metodă de învățare, zicând: „Ca unii cari am lepădat meșteșugurile rușinoase și ascunse, nu umblăm cu vicleșug și nu stricăm cuvântul lui Dumnezeu. Ci, prin arătarea adevărului, ne facem vrednici să fim primiți de orice cuget omenesc, înaintea lui Dumnezeu”. (2 Cor. 4:2, *Good-speed*). Astfel armonizează-ți vorbirea cu Scriptura.

IZVORUL TĂRIEI

¹⁷ Ideea proclamării astfel deschis și personal a dreptului cuvânt al lui Dumnezeu națiunilor în decursul epocii lor de după războiu, poate să facă pe unii cititori ai *Turnului de Veghere* să inghețe sângele în ei. Cugetul de a fi obligat ca creștin a face această lucrare umple pe unii cu teamă rece. Cum ar fi posibil să primească ei curaj să facă aceasta? Ei văd pe Martorii lui Iehova, neopriți de persecuțiunea religioasă fanatică în decursul războiului mondial, continuând să meargă înainte, în mod curajos declarând cu îndrăzneală cuvântul lui Iehova și predicând veștile bune ale Impărăției Sale, atât „în public cât și din casă în casă”. Observatorii se pot mira cum primesc acești martori putere să facă aceasta. Cum să intre aceștia în epoca de după războiu cu inima atât de îmbărbătată, păstrându-se drept înainte pe calea lor activă, fără să se abată din drum fie spre planurile politice sau spre comerț și asigurare socială, sau spre religia organizată? În mijlocul războiului global religioștii și supra-patrioții se sculară ca niște martori mincinoși ca să aducă asupra Martorilor lui Iehova mânia și nimicire de la guvernele politice militarizate. Acum, în ciuda aceasta, Martorii lui Iehova auată tărie reînviată pentru lucrarea lor de după războiu, și inimile lor nu sunt slăbite. Cum poate fi aceasta?

¹⁸ Aceasta deoarece inimile lor se încred în Dumnezeu, al cărui cuvânt zice: „Nu mă lăsa la bunul plac al potrivnicilor mei! Căci împotriva mea se ridică niște martori mincinoși, și niște oameni, cari nu suflă decât asuprire. O! dacă n'aș fi încredințat că voi vedea bunăta-tea lui Iehova pe pământul celor vii. Nădăjduiește în Iehova! Fii tare, îmbărbătează-ți inima și nădăjduiește în Iehova”. (Ps. 27:12-14, *Am. Stan. Ver.*). Bine! dar cum putem noi fi cu o inimă curajoasă când stăm în fața întregii lumi de după războiu și refuzăm să fim o parte din ea? Cum poate cineva căuta organizațiunea teocratică a lui Iehova pentru protecție și să fie cu inima îmbărbătată acum în această eră atomică, când toate națiunile încearcă să se alinieze fiecare și fiecare om, femeie și copil la rândul lor, pe marele câmp de bătăie al Armagedonului?

¹⁹ Aceasta prin umplerea inimilor și minților noastre cu cunoștința Atotputernicului Dumnezeu și cu scopurile Sale precum și cu puterea Sa ocrotitoare. Fie să ținem înaintea ochilor noștri ilustrațiunea inimii umane. Vieța noastră pământească depinde de nutremântul care este furnizat diferitelor organe și țesuturilor trupului uman. Această hrană nutritivă este găsită în sânge, care este pompat organelor și țesuturilor prin organul de pompare cen-

tral, inima. Asemănător diferitelor țesuturi și organe ale trupului, cari depind de sânge spre a fi întărite cu nutremânt, tot așa noi ca creștini cari servim pe Iehova Dumnezeu, avem nevoie de nutremânt spiritual spre a fi păstrați tari ca să facem lucrarea Sa cu îndrăzneală și bucurie. Mintea noastră, asemănătoare inimii, este organul sau facultatea care ne pompează nutremântul care ne păstrează tari în Domnul și în tăria puterii Sale. Deaceia noi trebuie să păstrăm mintea noastră informată din cuvântul Său și din promisiunile acestuia. Noi trebuie să păstrăm mințile noastre umplute cu cunoștința puternicelor Sale fapte, purtările Sale credincioase cu poporul Său, și scopurile Sale prin Impărăția sa. Noi trebuie să păstrăm în minte marea chestiune de discuție a suveranității Sale universale, cunoscând că intrucât stăm credincioși și ne păstrăm integritatea înaintea Lui, vom avea o parte în justificarea numelui Său. Noi trebuie să păstrăm afecțiunile noastre mintale, iubirea noastră, fixată asupra Lui și asupra marelui Său guvern teocratic prin Christos Isus. Atunci vom fi înțelepți și cu inima îmbărbătată. „Un om înțelept este plin de putere, și cel priceput își oțelește vloga (tăria, sau puterea)”. — Prov. 24:5.

²⁰ Ca să facem toate acestea, noi nu ne putem da la o parte având să veghem și să păzim inimile și mințile noastre împotriva a orice în lumea de după războiu ce se ridică și se înalță pe sine împotriva cunoștinței lui Dumnezeu. Prin creșterea cunoștinței noastre despre El prin studierea cuvântului Său în privat și în grupă cu alții, și apoi prin primirea Lui din cuvântul Său și rămânerea credincios lui, noi vom avea inimile noastre mărite cu iubire pentru El. Iubirea de El va goni afară toată teama și ceace poate cădea asupra noastră pentru faptul că-L servim în mod necompromișor. „În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârșită izgonește frica; pentru că frica are cu ea pedeasa; și cine se teme, n'a ajuns desăvârșit în dragoste”. (1 Ioan 4:18). Iubirea pentru Dumnezeu lucrează cu credință în El; și cunoștința despre El este baza credinței. (Gal. 5:6). Deaceia nouă cari trăim în aceste vremuri din urmă, ne este dată această povață: „Dar voi, prea iubiților, zidiți-vă sufletește pe credința voastră prea sfântă (prin cunoștință), rugați-vă prin spiritul sfânt, țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu, și așteptați îndurarea Domnului nostru Isus Christos pentru vieța vecinică”. — Iuda 20, 21, *Am. Stan. Ver.*

²¹ Dacă astăzi, aceia cari au primit numele lui Iehova s'ar descuraja de teama acelor lucruri oari vin asupra pământului, cine altcineva ar putea să fie tare? Martorii lui Iehova trebuie să fie cu inima îmbărbătată pentru epoca de după războiu, pe tot drumul lor până la rezolvarea marelui chestiuni de discuție a suveranității lui Iehova în Armagedon. Însărcinarea lor dela Dumnezeu, transmisă prin spiritul Său nevăzut, este că ei trebuie „să vindece pe cei cu inima zdrobită”, prin cuvântul lui Dumnezeu. Lor le este poruncit: „Întăriți mâinile slăbănogite, și întăriți genunchii cari se clatină; Spuneți celor slabi de inimă: Fiți tari, și nu vă temeți! Iată Dumnezeul vostru, răzburarea va veni, și vă va mântui”. — Isa. 35:3, 4; Evrei 12:12, 13.

²² Martorii lui Iehova sunt în măsură să împlinescă această îndatorire destinată în folosul altora, deoarece ei

16. Cum este de acord metoda apostolului Pavel cu cele de mai sus, după cum este declarat în 2 Corinteni 4:2?

17. Ce cale observă persoanele interesate că Iesu, Martorii lui Iehova acum când intrăm în epoca de după războiu? și ce înțelebări pun ei prin urmare?

18. Ce răspunde Psalmul 27 la aceasta?

19. Care este răspunsul acestor întrebări? și cum se potrivește ilustrațiunea inimii umane?

20. Cum avem inimile noastre mărite cu iubirea de Dumnezeu? și cum lucrează asemenea iubire?

21. Pentru împlinirea cărei însărcinări de serviciu altora trebuie Martorii lui Iehova să fie tari?

22. Pentruce sunt ei cu inima îmbărbătată să împlinescă această îndatorire destinsă, chiar în fața marelui puteri și a numărului dușmanului?

se încred în Dumnezeu și în cuvântul Său, și sunt prin urmare tari. Stabilind uriașa putere și forțe unite ale dușmanilor noștri, demoni și oameni, și apoi, în afară de aceasta, privind la brațul nostru slab de carne și la micimea numărului nostru comparativ, inimile noastre s'ar topi înăuntrul nostru. Dar privind la Iehova Dumnezeu Cel Atotputernic, care este revăzut, putem fi și suntem

increzători în cunoștința și iubirea noastră de El, și zicem: „Pe cine altul am eu în cer afară de Tine? Și pe pământ nu-mi găsesc plăcerea în nimeni decât în Tine. Carnea și inima pot să mi se-prăpădească: fiindcă Dumnezeu va fi pururea stânca inimii mele și partea mea de moștenire”. — Ps. 73:25, 26.

(Watchtower din 1 Ianuarie 1946)

BUCURIA ELIBERĂRII

„Și răscumpărării lui Iehova se vor întoarce, și vor veni în Sion cu cântări; o bucurie vecinică le va încununa capul: îi va apuca veselia și bucuria, iar durerea și gemetele vor fugi (Isa. 51:11, Am. Stan. Ver.)

POPORUL lui Iehova cunoaște bucuria, eliberării durabile. Bucuria lor este o bucurie vecinică, care, acum începută, nu se va sfârși niciodată. Bucuria pe care diferitele națiuni o experiențară de curând prin faptul că au fost eliberate de tirania Nazi-Fasciști de către armatele Națiunilor Unite, va fi de scurtă durată. Nenorocirea crescândă și nedumerirea tuturor națiunilor în epoca de după războiu, va trezi pe oameni într-o mai pătrunzătoare concepție că în afara politicianilor Naziști și Fasciști, sunt și alți apăsători și tirani, și că nici o putere umană nu poate să elibereze pe om de ei. Judecata pe care puterile democratice o executară împotriva puterilor totalitare, aduse o lumină de speranță oamenilor cari privesc după libertate politică și economică. Dar acea flacără tremurătoare va fi înghițită de către deasa întunecime și ceață mondială.

² Lumina care i-a înveselit pentru o vreme, nu este lumina care strălucește dela Dătătorul libertății permanente; ea nu este lumina adevărului Său, care face pe oameni într'adevăr liberi. Deaceia, pe măsură ce timpul înaintează, din ce în ce mai mulți oameni cinstiți sunt în măsură să perceapă că secretul vieții în fericire și pace se află dincolo de puterea politicianilor, oamenilor de afaceri, și preoților religioși, cu tot avantajul erei lor atomice. Fericii sunt acei oameni cari în mod prompt se întorc spre lumina adevărului, care acuma strălucește dela singurul Eliberator al omului, și cari urmează instrucțiunea pentru viață și libertate pe care El o dă.

³ Pretutindeni masele oprimate ale omenirii doresc ușurare de sarcinile lor zdrobitoare. Ele strigă după dreptate, mai ales la aceia cari domnesc peste ele. În sistemul democratic al afacerilor curente votanții adeseori se folosesc de dreptul electoral spre a schimba echipa lor de servi publici în speranța alegerii unui guvern omenesc drept. Dar, în aceleași democrații, religia organizată veghiază în mod sever afacerile și folosește puterea sa spre a avea grijă ca aceia să intre în serviciu cari o aprobă sau pe cari ea îi poate folosi pentru avantajul ei, indiferent de voința majorității poporului. După mii de ani de experiențe umane, poporul totuși nu s'a deșteptat la faptul că droptatea niciodată nu va fi atinsă prin înlocuirea unui grup politic prin alt grup politic al acestei lumi. Motivul pentruce, este că întreaga lume este nedreaptă; aceasta este o lume a nedreptății. Singura speranță de dreptate a omului, este într-o lume cu totul nouă, creată de către Marele Dumnezeu al neprihănirii incoruptibile. Ie-

hova. Oamenii acestei lumi cari caută după mai multă religie și după schimbări politice spre a căpăta o îmbunătățire mondială, caută numai stindarde umane și cecace este drept. Aceia cari caută după Iehova Dumnezeu și după Lumea Nouă creată de către El și sub guvernul Său teocratic, caută după adevărata dreptate durabilă în perfecțiunea ei. Unora ca acestora le adresează Iehova Dumnezeu cuvintele întăritoare, de îmbărbătare ale profeției lui Isaia, capitolul cincizecișunu. Cătește-o în orice versiune a Bibliei pe care o ai.

⁴ În conformitate cu textul originalului-ebraic al acestui capitol, care poate fi citit astăzi cu înțelegerea însemnătății lui, este împărțit în șapte paragrafe, după cum este arătat în Biblia American Standard Version. Dacă ești descurajat la perspectiva lumescă pentru dreptate și la marele antagonism al iubitorilor de dreptate, atunci ar trebui să câștigi mângâiere și instrucțiune din acest paragraf de deschidere: „Ascultați-Mă, voi; cari umblați după neprihănire, cari căutați pe Iehova. Priviți spre stânca din care ați fost ciopliți, spre gaura gropii din care ați fost scoși. Uitați-vă la părintele vostru Abraam, și spre Sara care v'a născut; căci l-am chemat când era numai el singur, l-am binecuvântat și înmulțit. Tot astfel, Iehova are milă de Sion, și mângâie toate dărămăturile lui. El va face pustia lui ca Edenul, și pământul lui uscat ca o grădină a lui Iehova; bucuria și veselia vor fi în mijlocul lui, mulțumiri și cântări de laudă”. — Isa. 51:1-3. Am. Stan. Ver.

⁵ Dacă tu nu te recunoști pe tine ca într-un mod sau în altul îmbrățișat în această profeție, vei întreba: Către cine îndreaptă profetul Isaia aceste cuvinte minunate ale lui Iehova Dumnezeu? Tu ești în cercetarea droptății și cauți pe Dumnezeu, al cărui nume este Iehova, dar te miri dacă tu poți să faci așa după cum spune profetul, uitați-vă la părintele vostru Abraam, și spre Sara care v'a născut”. Fie să vedem atunci.

⁶ În primul rând cuvintele lui Isaia sură îndreptate Evreilor cari descinseră dela Abraam și soția sa Sara, și cari, în consecință, se numără „copii ai lui Abraam” după carne. Dar în această zi a împlinirii complete a profeției, aceasta nu este așa. Ioan Botezătorul, fiul unui preot Evreu, zise religioniștilor Evrei, că carnea lor nu-i va asigura că ei ar fi adevărații fii ai lui Abraam. Dumnezeu, zise Ioan, este în măsură să scoale copii ai lui Abraam din mijlocul pietrilor, semnificând pe aceia fără legături carnale cu Abraam. (Mat. 3:7-9). Singurul fiu și moște-

1. Căi de lungă este eliberarea poporului lui Iehova și aceea a națiunilor? și pentruce?
2. Care este poporul fericit? și pentruce?
3. Pentruce nu câștigă dreptate aceia cari se încred în voi și în schimbările domnitorilor politici? și cui adresează Dumnezeu capitolul 51 din Isaia?

4. Cine ar trebui să câștige mângâiere din Isaia 51:1-3? și pentruce?
5. De ce ar putea să întrebe căsătorul obișnuit și dreptății citind Isaia 51:1-3?
6. Către cine au fost îndreptate mai întâi cuvintele, și pentruce nu astfel în cazul împlinirii complete a profeției?

nitor al lui Abraam prin soția sa Sara, fu Isaac. Și vorbind „pietilor”, adică, creștinilor credincioși dintre Păgâni, apostolul Evreu-creștin Pavel zicea: „Și voi, fraților, ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinței”. „Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Christos Isus. Toți cari ați fost botezați pentru Christos, v'ați îmbrăcat cu Christos. Nu mai este nici Iudeu, nici Grec: nu mai este nici rob nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Christos Isus. Și dacă sunteți ai lui Christos, sunteți sămânța lui Abraam, moștenitori prin făgăduință”. Gal. 4:28; 3:26-29.

⁷ Aceasta înseamnă că aceia, cari sunt ai lui Christos și cari, ca atari, sunt membri ai trupului Său, sunt astăzi aceia cari implinesc profeția, intrucât se uită la Abraam, tatăl lor și spre Sara care-i născu. Ei sunt copiii lui Dumnezeu prin credință în Fiul Său Christos Isus, și deaceia ei privesc la omenescul Abraam și la Sara de treizecișopt de veacuri dintr'un punct de vedere special. Abraam, ca tatăl lui Isaac și tuturor descendenților săi prin Isaac, fu de fapt o iconă profetică, un tip al marelui Tată viu, Iehova. Sara, soția lui Abraam și mama lui Isaac, fu de asemenea un tip, un tip-al soției sau femeii lui Iehova, a nume, organizațiunea Sa crească de creaturi spirituale, cari sunt unite cu El și cari îl servesc ca pe Capul divin și Proprietarul organizațiunii sale. Deaceia Isaac fu în mod specific un tip al lui Christos Isus, Fiul regal al lui Iehova, pe care-l născu din organizațiunea sau femeia Sa crească.

⁸ Aceia cari urmează pe Christos și pe cari Dumnezeu îi naște prin spiritul Său dătător de viață, devenind prin aceasta membrii trupului sau adunării lui Christos, devin deasemenea membrii Sămânței lui Abraam prin adopțiunea lor de către Dumnezeu. În ciuda milioanei de religioniști cari astăzi susțin a fi creștini, numai o mică rămășiță a membrilor trupului lui Christos este lăsată pe pământ. Această rămășiță este compusă din creștini cari acum sunt deosebiți prin faptul că poartă numele lui Iehova și cari sunt binecunoscuți ca „Martorii lui Iehova”. Aceștia, atunci, sunt aceia pe cari profeția îi îndeamnă să se uite la tatăl Abraam și la mama Sara, adică, la Iehova și la cereasca Sa organizațiune universală Sion: și ei sunt aceia cărora apostolul Pavel le scrie: „Dar Ierusalimul cel de sus este liber, și el este mama noastră”. — Gal. 4:26.

⁹ Fie ca să avem în vedere că patriarhul Abraam din vechime avea în corturile sale mai mult decât pe fiul său Isaac și pe nepotul său Iacob. El avea deasemenea o mare ceată de servitori și servitoare. Aceștia îl serviau și erau asociați cu Isaac și Iacob, și erau cu bunăvoință față de acești oameni credincioși lui Dumnezeu și matori ai lui Iehova. (Evrei 11:8-12). Cu totul asemănător acelor, este astăzi un mare număr de bărbați și femei cari sunt devotați lui Iehova Dumnezeu, și cari sunt asociați cu rămășița membrilor trupului lui Christos, sămânța lui Abraam. Aceste persoane de bine sunt așa dar deasemenea interesate în a privi spre Iehova ca Dumnezeu și spre femeia sau organizațiunea Sa numită „Sion”. Intrucât ele nu sunt membrele „turmei mici” cerești a Tatălui, Păstorul cel Bun Christos Isus vorbește despre ele ca „alte oi”. Fără îndoială că cei mai mulți dintre cititorii

Turnului nostru de Veghere sunt asemenea oi. — Ioan 10:16.

¹⁰ „Stânca” din care rămășița trupului lui Christos fu cioplită sau făcută să răsară, este Iehova Dumnezeu. După cum profetul Moise zise: „Căci voi vesti numele lui Iehova. Dați slavă Dumnezeului nostru! El este Stânca, lucrările lui sunt desăvârșite, căci toate căile Lui sunt drepte; El este un Dumnezeu credincios și fără nedreptate, El este drept și curat”. (Deut. 32:3, 4, Am. Stan. Ver.). Astfel „gaura gropii” din care rămășița creștină fu scoasă, este mitra femeii sau organizațiunii universale cerești a lui Iehova, Sion, antipetica Sara. Ea este organizațiunea care născu pe Christos Isus ca antitipicul Isaac, și ea este aceea care a născut rămășița trupului lui Christos începând dela 1918 d. Chr.

PENTRUCE SĂ PRIVIM?

¹¹ La încheierea Războiului Mondial I în 1918 rămășița acelor cari își păstrară inimile lor credincioase față de Iehova Dumnezeu și cari îl căutau pe El și dreptatea Sa prin Christos era realmente mică. În Statele Unite, spre exemplu, era circa 300 din aceia care-și devotară tot timpul lor proclamării mesagiului Împărăției lui Dumnezeu din casă în casă și de pe platforma publică; în timp ce în grupele poporului lui Iehova erau circa 8.000 cari se angajară pentru o parte din timpul lor în vestirea mesajului Împărăției prin distribuirea de literatură pe la casele oamenilor. Până atunci cea mai mare mărturie despre adevărurile Bibliei fusese îndeplinită în Statele Unite, și de aceea în alte țări numărul poporului activ al lui Iehova fu relativ mic. De altfel, în toate țările ei fură supuși unei restricțiuni mai mari rau mai mici, datorită Războiului Mondial. Cu încheierea acelu război, chestiunea era, Pentruce a ocrotit Iehova Dumnezeu pe rămășița Sa? Evident aceasta era pentru o puternică lucrare de mărturie, care urma încă să fie făcută printre toate națiunile. Totuș faptul rămase: rămășița era atât de mică.

¹² În împrejurări obișnuite această rămășiță, care căuta pe Iehova și dreptatea Sa, putea fi descurajată din cauza micimii ei în contrast cu vasta importanță a lucrării ce sta înainte ca prezisă de către sfintele profeții și poruncite rămășiței. Dar Domnul Dumnezeu o invită să nu fie descurajată. Uitați-vă, zise El, la Abraam și Sara. Iehova promisese să facă sămânța lui Abraam prin Sara să fie tot atât ca stelele și ca nisipul de pe țărmul mării. Dar pe vremea aceea Abraam era bătrân. Trupul său era ca mort pentru a naște copii; și Sara era în acelaș fel bătrână și stearpă. Acesta era cazul cu Abraam, pe vremea făgăduinței lui Dumnezeu cu privire la „sămânța lui Abraam”, și când îl chemă Dumnezeu să servească marele scop divin.

¹³ Cu toate acestea, împlinirea legământului făgăduinței că toate națiunile și familiile pământului vor fi binecântate în sămânța lui Abraam nu a depins de Abraam. Aceasta depinse de Atotputernicul Dumnezeu. Astfel prin binecuvântarea lui Abraam pentru integritatea și credincioșia Sa, Iehova Dumnezeu îl înmulți. Și exact înainte de ce descendenții Israeliti ai lui Abraam trecură râul

10. Din ce stâncă fu rămășița cioplită? și din ce groapă fu scoasă?

11. Cât de mare era rămășița la încheierea Războiului Mondial în 1918? și ce era chestiunea cu privire la ea?

12. În comparație cu micimea ei în număr pentru lucrare, ce ar putea observa rămășița cu privire la Abraam și Sara?

13. Cum a devenit Abraam mulți? și ce arată Dumnezeu rămășiței prin împlinirea acestei ilustrații?

7. Cine, atunci, privește la Abraam și Sara? și din ce punct de vedere?

8. Căți din sămânța lui Abraam sunt lăsați pe pământ astăzi, și ce scrie apostolul Pavel asupra cu acestora cu privire la mama lor?

9. Cine alții pot astăzi să fie cu totul potrivit interesați să privească la Mal Martorii Abraam și „femeia” sa? și pentruce?

Jordan pe Pământul Promis, profetul Moise le zise: „Iehova, Dumnezeul vostru, v'a înmulțit, și azi sunteți foarte mulți la număr, ca stelele cerului. Iehova, Dumnezeul părinților voștri, să vă mărească de o mie de ori pe atât, și să vă binecuvânteze, după cum a făgăduit!” (Deut. 1:10, 11, *Am. Stan. Ver.*). Acum Dumnezeu trasează această ilustrațiune spre a ne arăta că ceea ce a făcut El cu privire la sămânța pământească a lui Abraam, ar putea și ar face cu privire la sămânța spirituală a mai marelui Abraam, Iehova Dumnezeu.

¹⁴ În 1918, la încheierea Războiului Mondial I, poporul lui Iehova care reprezenta organizațiunea Sa universală Sion, femeia Sa, era într-o situațiune asemănătoare aceleia a poporului Său devotat în anul 33 d. Chr., pe vremea Paștelui. Pe acea vreme, Christos Isus, care este „Sămânța lui Abraam” prin femeia lui Dumnezeu (organizațiunea Sa Sion), era mort în groapă, și cei unsprezece ucenici loiali ai Săi, fură risipiți și în mare frică. Împlinirea făgăduinței abraamice de a binecuvânta toate familiile pământului în adevărata Sămânță a lui Abraam, Christos Isus, apărea asemenea unei speranțe ruinate și imposibile de îndeplinit. Dar a treia zi după moartea lui

14. 15. În ce privește în 1918, cum era situațiunea ucenicilor lui Isus în anul 33 d. Chr. asemănătoare lor, și ce mai au loc scurți după aceea?

Isus, puterea făcătoare de minuni a lui Iehova născu Sămânța femeii Sale din mormânt, și atunci speranțele cu privire la făgăduința abraamică reinviară. Situația pe pământ a acelor care reprezentau Sionul ceresc, începu să prospereze și să inflorească. În decursul celor cincizeci de zile cari urmară învierii lui Isus până la Rusalii, fuseseră exact 120 dintre ucenicii Săi adunați din nou, cari se întâlniră împreună în Ierusalim. Încă în acea zi a Rusaliilor, din pricina vărsării spiritului lui Dumnezeu, numărul credincioșilor în Christos Isus. Sămânța, săltă la circa 3.000. Câteva zile mai târziu, în ciuda îndărătnicei opozițiuni religioase din partea clerului, numărul credincioșilor botezați, se ridică la circa 5.000. — Fapte 2:41; 4:4.

¹⁵ După aceea, în ciuda persecuțiunii religioase intensă și săngeroasă, numărul credincioșilor și grupelor lor orescu și mai mult. La timpul potrivit Dumnezeu trimise pe apostolul Petru să predice Evanghelia Păgănilor, pentruca să ia dintre asemenea ne-Evrei pe cei credincioși spre a fi cuprinși în „poporul pentru numele Său”. Apoi numărul acelor cari căutau pe Iehova și dreptatea Sa prin Christos orescu și mai mult și se răs-pândi printre Păgăni. — Fapte 9:31; 10:1-48.

Continuare în numărul viitor

„VESELIȚI-VĂ NAȚIUNI, ÎMPREUNĂ CU POPORUL SĂU”

„Este zis iarăși: Veseliți-vă națiuni, împreună cu poporul Său”. — Rom. 15:10, Rotherham.

— Urmare din numărul trecut —

²¹ Exact când acest psalm, care conține această scriitură, a fost scris de către Regele David, este arătat la 2 Samuel 22:1, după cum urmează: „David a îndreptat către Iehova cuvintele acestei cântări, după ce Iehova l-a izbăvit din mâna tuturor vrășmașilor lui și din mâna lui Saul”. (*Am. Stan. Ver.*). Regele David preumbri pe Regele uns al lui Iehova, Christos Isus. Când scria acest Psalm, David preumbrea pe Christos când fu înviat și șezu la dreapta lui Iehova și astfel ca izbăvit de toți dușmanii Săi. Christos Isus niciodată n'a cântat laudele lui Dumnezeu printre Păgăni, dar să ținem seama că Isus spuse ucenicilor Săi, când îi trimise să propovăduiască vestile bune ale Impărăției: „Cel ce vă primește pe voi, Mă privește pe Mine și Cel ce Mă primește pe Mine, primește pe Cel ce Mă trimis”. (Mat. 10:40). Deaceia când Christos Isus cel slăvit începu să trimită pe ucenicii Săi Evrei la Păgăni, trimițând mai întâi pe Petru la casa lui Corneliu, atunci Christos Isus începu împlinirea profeției lui David din psalm. Mai Marele David, Christos Isus, prin mijlocirea reprezentanților Săi pământești, începu să mărturisească și să dea mulțumiri lui Iehova, și să cânte laudă numelui Său printre Păgăni. Cauza pentru aceasta era cauza Impărăției, pentruca cei ce cred de printre Păgăni să poată fi izbăviți de puterea întunericului și traduși în Impărăția lui Dumnezeu a scumpului Său Fiu. — Col. 1:13.

IMPLINIREA FIINALĂ ASUPRA NAȚIUNILOR ASTĂZI

²² Christos Isus este Marele Preot al lui Iehova.

21. a) Când a scris David această scriptură profetică, și pe cine preumbrea el atunci? Cum era, atunci, această scriptură împlinită?
22. a) În conformitate cu profeția lui Maleachi, când va avea loc înconștințarea Păgănilor despre numele și închinarea lui Dumnezeu? b) Când o avut loc această prima dată? și ce ne orolă această nouă acum?

Că Iehova Dumnezeu prin Marele Său Preot va cauza ca laudele Sale să fie trâmbițate printre națiunile păgâne citim, la Maleachi 1:11, 14: „Căci dela răsăritul soarelui până la asfințit, numele Meu este mare între neamuri și pretutindeni se arde tămâie în cinstea numelui Meu și se aduc daruri de mâncare curate; căci mare este numele Meu între neamuri, zice Iehova oștirilor... căci Eu sunt un Rege mare, zice Iehova al oștirilor și numele Meu este înfricoșat printre neamuri”. (*Am. Stan. Ver.*). Profeția lui Maleachi descoperă că această incunoștiințare a națiunilor păgâne despre numele și închinarea lui Iehova va avea loc după ce marele Sol sau marele Preot al lui Iehova vine la templu pentru judecata servilor templului Său. (Mal. 2:7; 3:1-5, 12). Cu siguranță că acum nouăsprezece veacuri trimiterea mesagiului evanghelic pentru prima oră la Păgăni nu avu loc până după ce „omul Christos Isus” veni la templu în Ierusalim. Acea întâmplare din urmă fixează momentul culminant pentru regularea complectei împliniri a profeției lui Maleachi până acum la acest sfârșit al lumii, când Iehova Dumnezeu își ia marea Sa putere și domnește ca un Rege mare în principala Sa organizațiune Sion. Evenimentele veacului al douăzecilea în împlinirea profeției Bibliei dovedește că marele Sol preoțesc al lui Iehova, Christos Isus, veni la templul spiritual al lui Dumnezeu în primăvara anului 1918. — Vezi cartea „Impărăția este aproape”, paginile 326—330, în englezește.

²³ La timpul venirii la templu literal în Ierusalim în anul 33, Christos Isus cită profeția lui Iehova din Isaia 56:7, zicând către profitorii comerciali din acel templu: „Oare nu este scris: Casa Mea se va chema o casă de rugăciune pentru toate națiunile? Dar voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari”. (Marcu 11:7). Acum, la împli-

nirca finală a profeției. Christos Isus veni la adevăratul templu în anul 1918 și curăți pe rămășița credincioasă a urmașilor Săi de petele și murdăriile religiei comercializate a creștinătății". El făcu starea templului spiritual al lui Dumnezeu un loc curat în care o „mulțime mare” de oameni de bine dintre toate națiunile să poată fi invitată să vină și să aducă rugăciuni și închinare lui Iehova Dumnezeu. După cum a fost prezis despre aceasta la Apoc. 7:15: „Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, și-l slujesc zi și noapte în Templul lui. Cel ce șade pe scaunul de domnie își va întinde peste ei cortul lui”. Deaceia faptele arată că după 1918, sau începând cu 1919, Solul regal al lui Iehova, Christos Isus, începu la templu împlinirea finală a profeției cu privire la El însuși, anume: „Te voi lăuda printre Neamuri, și voi cânta cinste numelui Tău”. (Rom. 15:9, *Goodspeed*). Atunci Christos Isus putu să dea mulțumiri lui Iehova Dumnezeu pentru că L-a intronat ca Rege în 1914 și a trimis sceptrul de domnie al puterii Sale din Sion împotriva tuturor dușmanilor Împărăției.

²¹ Dela și după 1918 Christos Isus putea deasemenea să dea mulțumiri lui Iehova Dumnezeu pentru că a autorizat „războiul în cer” care rezultă în aruncarea dușmanului principal, Satan Diavolul, și a tuturor demonilor săi din cer jos pe pământ. Astfel Iehova Dumnezeu făcu pe toți dușmanii lui Christos să fie așternutul-picioarelor Sale pe pământ, spre a fi călcați în picioare mortal la timpul hotărât; și astfel Iehova Dumnezeu izbăvi pe Regele Său uns de toți dușmanii Săi. Nu numai aceasta, ci dela și după 1918 Iehova Dumnezeu prin Regele Său începu să elibereze pe servii Săi credincioși de pe pământ de frica acestei lumi politico-religioasă și să le dea mai mare libertate și încurajare pentru lucrarea Sa de mărturie printre toate națiunile. Pentru acest motiv, deasemenea, Christos Isus putu să aducă laude lui Dumnezeu printre Neamuri și să cânte sfântului nume al lui Dumnezeu. Christos Isus face această, nu în mod personal în carne, ci prin rămășița credincioasă de pe pământ a „trupului lui Christos”. El trimise afară pe această rămășiță să declare mesajul Împărăției cu aducere de laudă și slavă numelui lui Dumnezeu. În acest mod propria profeție a lui Isus intră în curs de împlinire după stabilirea Împărăției în 1914, anume: „Această Evanghelie a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea spre mărturie TUTUROR NAȚIUNILOR; și atunci va veni sfârșitul”. (Mat. 24:14). Martorii pentru Împărăție sunt foarte recunoscători lui Dumnezeu pentru stabilirea ei în zilele lor, și ei cântă de bucurie deoarece acea Împărăție va activa în bătălia Armagedonului pentru deplina justificare a numelui lui Iehova prin aducerea organizațiilor mondiale a lui Satana la sfârșitul ei în nimicire. Din ce în ce mai multe națiuni aud mărturia lor în acest scop.

„BUCURAȚI-VĂ, PĂGĂNILOR”

²² Nu numai profeția din Psalmul 118:49, citată de către Pavel este în timpul prezent în curs de îndeplinire în folosul națiunilor păgâne, ci altă profeție, deasemenea citată de către Pavel în sprijinul lucrării sale, își are acum împlinirea ei finală. Să cităm pe Pavel, la Romani 15:10: „Este zis iarăși: *Veseliți-vă națiuni, împreună cu popo-*

ul Lui”. (*Rotherham*). „Sau din nou: *Bucurați-vă, păgănilor, împreună cu poporul Său*”. (*Moffatt*). Aci apostolul Pavel cită din cântarea lui Moise, la Deuteronomul 32:43, care sună în plin: „Bucurați-vă națiunilor, împreună cu poporul Său; căci El va răzbuna sângele servilor Săi, se va răzbuna împotriva potrivnicilor Săi, și face ispășire pentru țara Lui, pentru poporul Lui”. Tu întrebi: Cu al cui popor să se bucure națiunile? și ce are acest popor particular, să le facă să se bucure, ceace națiunile nu au? Alte versete ale cântării lui Moise dovedesc că acesta este poporul lui Dumnezeu cu care națiunile sunt invitate să se bucure. Versetul 36 al cântării lui Moise zice: „Pentru că Iehova va judeca pe poporul Său (va justifica pe poporul Său; va îndrepta relele poporului Său), și va avea milă de robii Săi, văzând că puterea le este sleită, și că nu mai este nici rob nici slobod”. *Am. Stan. Ver.*

²⁴ Astăzi Păgânii, ca Națiunile Unite, nu se bucură împreună cu Martorii lui Iehova. Ei nu se bucură de mărturia Împărăției, pe care aceștia în mod îndrăzneț o prezintă națiunilor, dar se bucură de Charta Organizației Mondiale și de Statutele pentru Curtea Internațională de Justiție. Națiunile, ca organizațiuni politice, mai de grabă urăsc decât să se bucure împreună cu poporul lui Iehova. (Ioan 15:18-21). Aceasta, deoarece Martorii lui Iehova nu se bucură de ceace se bucură Națiunile Unite politice. Oamenii în surpriza lor pot să întrebe: Martorii lui Iehova sunt urși și persecutați în toate națiunile păgâne, și totuși au ei vreun motiv să fie veseli și să se bucure? Cine au motivul real, solid și permanent pentru bucurie, Națiunile Unite sau Martorii lui Iehova? Cu cine ar trebui să ne bucurăm.

²⁷ „Națiunile” sunt invitate să se bucure împreună cu poporul lui Iehova. Cuvântul profetic „națiuni” nu ar putea însemna organizațiunile politice și aliații lor religioși și comerciali, ci trebuie să însemne persoane individuale ale tuturor naționalităților, Evreu și Păgân depotrivă. Unii ca aceștia trebuie să fie neegoști, depărtându-se de această lume și de a privi la politică și la religie ca la ceva mai înalt. Atunci ei pot discerne motivul pentru ce Martorii lui Iehova se bucură și apoi ei pot să se alăture împreună cu ei în bucurie. De obicei asemenea „națiuni” ar putea fi fricoase și s’ar putea simți nevrednice de a avea vreun drept să se alăture cu bucurie poporului lui Iehova; dar Iehova Dumnezeu însuși le invită să se împărtășească în bucuria poporului Său. Christos Isus este Profetul asemănător lui Moise, pe care Iehova L-a făgăduit că-L va ridica; și prin acest Mai Mare Moise ca vorbitor al Său, Iehova cântă că națiunile păgâne ar trebui să se bucure și să fie veseli împreună cu rămășița poporului Său, Israelii spirituali, — Deut. 18:15-18.

²⁸ Din nou, în împlinirea finală și complectă a profeției astăzi, Christos Isus, nu personal în carne, vizitează națiunile pământeste și le îndeamnă să se bucure, împreună cu rămășița credincioasă a membrilor corpului Său. Noi ne aducem aminte, că dela anul 36 d. Chr. înainte, Christos Isus trimise pe apostolul Petru și pe alți apo.stoli, mai ales pe Pavel, spre a merge la națiunile ne-evreiești. În mod identic, dela 1918, Christos Isus tri-

23, 24. a) Ce a zis Isus când veni la Templul din Ierusalim? b) Cum este împlinită această în timpul din urmă? și pentru ce putea Christos Isus atunci să dea mulțumiri lui Dumnezeu printre păgânii? c) Ce înțeles are Pavel după acesta, și din care profeție? b) Cu al cui popor îndeamnă profeția națiunile să se veselească?

26. Pentru ce nu se bucură națiunile politice împreună cu poporul Său? și ce chestiuni se ridică prin aceasta? c) Cine se înjelece prin „națiuni” în profeție? și pentru ce au pol. ale să se simtă fricoase cu privire la alăturarea la bucurie? d) Cum vizitează Christos Isus acum națiunile spre a le invita să se veselească? b) Ce motiv particular de bucurie are rămășița?

mite afară pe rămășița credincioasă pe care a aprobat-o la judecata templului Său. Aceștia veseli ascultă porunca lui Iehova de a face de cunoscut bucuria lor națiunilor păgâne și să le invite să se împărtășească în aceasta. Ce cauză specială și minunată are această rămășiță persecutată a Israelitilor spirituali, spre a-i face atât de veseli să facă aceasta? Cauza particulară pentru bucuria pe care ei o au este posesia lor a lui Iehova ca Dumnezeu. Adevărat, ei sunt ocoliți din cauză că sunt un „popor pentru numele Său”, și sunt disprețuiți, urțiți și persecutați de către întreaga această lume. Dar ei se bucură deoarece au pe Iehova Dumnezeu ca Judecător al lor, Răzbunător și Justificator. Ei au făgăduința neclintită că El îi va izbăvi de sub condamnările nedrepte și de sub sentința de moarte, pronunțată asupra lor de către această lume, și că El îi va justifica și răzbuna față de toți persecutătorii și răufăcătorii lor. „Căci El răzbună sângele servilor Săi, El se răzbună împotriva potrivnicilor Săi, și face ispășire pentru țara Lui, pentru poporul Lui”. (Deut 32:43, *Am. Stan. Ver.*). Poporul Său știe că răzbunarea este a Domnului Iehova; ea îi aparține Lui.

²⁰ Bucuria lor pentru justificarea și izbăvirea lor nu este egoistă. Ei știu că răzbunarea Sa pentru ei înseamnă în particular justificarea propriului Său nume și suveranitate universală. Ei știu că această răzbunare și justificare este aproape, deoarece în 1914 Iehova puse Guvernul Său teocratic în acțiune față de acest pământ, și această Împărăție este instrumentul sau agenția sa, prin care va dovedi propria Sa dominație universală, și va justifica numele Său și pe servii Săi. Isus zicea: „Și Dumnezeu nu va face dreptate aleșilor Săi, cari strigă zi și noapte către El, măcar că zăbovește față de ei? Vă spun că le va face dreptate în curând. (Luca 18:7, 8). Pentruce, atunci, nu s'ar bucura națiunile sau oamenii onești din toate naționalitățile cu privire la aceasta, împreună cu servii unși ai lui Iehova? Asemenea justificare a numelui și suveranității lui Iehova prin Împărăția Sa, înseamnă izbăvire și binecuvântări pentru toți aceia cari se devotează Lui din toate națiunile, precum și izbăvire și binecuvântări pentru rămășița Sa a Israelitilor spirituali. Cu toate acestea, pentruca „națiunile” să se poată alătura în bucurie, ele trebuie să audă despre Iehova și Guvernul Său teocratic și scopurile lui. Atunci ele pot să creadă în aceasta și cu bucurie să se consacreze Lui. La curent cu necesitatea lor de a auzi, Christos Isus ca Mai Marele Moise, cântă națiunilor mesajul Împărăției. Ei face aceasta întrucât trimite afară pe rămășiță să proclame cele mai excelente știri despre împărăția lui Dumnezeu acum stabilită, și despre ziua mâniei Sale împotriva întregii organizațiuni nelegiuite a marelui dușman al omului, Satan Diavolul.

³⁰ Astfel, susținută și pusă în mișcare prin forța irezistibilă și expansivă a spiritului lui Dumnezeu, rămășița unsă a lui Iehova sub Christos Isus a mers înainte dela 1919 și continuă să meargă înainte la toate națiunile. Cântarea Comandantului lor este pe buzele lor. „VESELIȚI-VA NAȚIUNI, IMPREUNA CU POPORUL SAU”, și pe aceste cuvinte Martorii lui Iehova le-au făcut textul lor anual pentru 1946. Ca popor al Său ei trebuie să facă cunoscut tuturor națiunilor veselia și bucuria lor. Atunci, acci iubitori ai dreptății, cari vin din necazul cel mare, pot să se veselească împreună cu ei. Atunci,

deasemenea, toate necazurile și nelegiuirea, pe cari ii este încă permis Diavolului să le aducă peste omenire, vor fi neputincioase de a-i reține de a se împărtăși în veselia poporului privilegiat al lui Iehova. Dorința poporului lui Iehova de a comunica bucuria lor națiunilor, este asemenea aceleia a femeii care descoperi una dintre piesele de argint din piesa sa principală de nuntă. După cum zise Isus: „Care femeie, dacă are zece piese (în românește, lei) de argint și pierde una din ele, nu aprinde o candelă, nu mătură casa, și nu caută cu băgare de seamă până când o găsește? După ce a găsit-o, cheamă pe prietenele și vecinele ei, și zice: BUCURAȚI-VA IMPREUNA CU MINE, căci am găsit piesa de argint, pe care o pierdusem”. — Luca 15:8, 9.

³¹ Mai multă mărturie biblică despre faptul că națiunilor păgânilor trebuie să li se dea ocaziunea să audă Evanghelia împărăției inaugurate a lui Dumnezeu, este adusă înainte de către apostolul Pavel, după cum continuă zicând: „Și iarăși: „Lăudați pe Domnul toate Neamurile; slăviți-L toate noroadele”. Tot astfel și Isaia zice: „Din Iese va ieși o Rădăcină, care se va scula să domnească peste Neamuri; și Neamurile vor nădăjdui în El”. — Rom. 15:11, 12, *Goodspeed*.

³² Prima scriptură pe care Pavel o citează mai sus, spre a-și susține propria sa lucrare misionară, și deasemenea a noastră azi, este Ps. 117:1. Acest psalm sună: „Lăudați pe Iehova, toate națiunile, lăudați-L toate popoarele. Căci mare este bunătatea Lui față de noi, și credincioșia Lui ține în veci. Lăudați pe Iehova”. (Ps. 117:1, 2, *Am. Stan. Ver.*). Aceste națiuni și popoare până acum au fost ținute în ignoranță despre singurul Dumnezeu adevărat și viu, Iehova, și îndemnul Psalmistului către națiuni și popoare de a-L slăvi și lauda, presupune că ele trebuie să audă faptele actuale cu privire la El. Acestea ar fi cuvinte deșarte și o profecie zădărnice, de a invita națiunile și popoarele să cânte laudele lui Iehova, dacă El nu ar fi trimis pe Martorii Săi să le declare adevărul (românește, credincioșia) Său care ține în veci. Deaceia Iehova, prin acest psalm inspirat prezice mărturia tuturor națiunilor pe care El avea să o pună dela 1918. Mica ceată a Martorilor lui Iehova pun mărturia Împărăției și zeci de mii dintre națiuni și popoare slăvesc și laudă acum pe Iehova Dumnezeu. Acest fapt arată că psalmul-profecie nu fu spus în deșert sau în zădar.

³³ A doua scriptură pe care Pavel a citat-o mai sus, este Isaia 11:1, 10: „Apoi o Odraslă va ieși din tulpina lui Isai, și un Vlăstar va da din rădăcinile lui... Vlăstarul lui Isai (adică ramura din rădăcina lui Iese), va fi ca un steag pentru popoare; neamurile se vor întoarce la El, și slava va fi locuința Lui”. — *Am. Stan. Ver.*

³⁴ Iese (Isai), al cărui nume înseamnă „Cel viu” sau „Iehova există”, era tatăl Regelui David. Deaceia Iese era un tip al lui Iehova Dumnezeu, și David fiul lui Iese era un tip al Regelui uns al lui Iehova Christos Isus. Fiind singurul Fiu născut al lui Iehova, Christos Isus este mugurul, vlăstarul sau ramura din tulpina, Iehova Dumnezeu. Fiind deasemenea „steagul” sau „semnul” pe care Iehova îl ridică pentru popoare. El este Acela spre care națiunile ar trebui să se strângă. Ele ar

31. Căci două profeții scripturale le citează Pavel mai departe în folosul națiunilor? 32. Ce presupune citațiunea lui Pavel din Psalmul 117:1? și ce prezice aceasta prin urmare?

33, 34. În conformitate cu citațiunea lui Pavel din Isaia 11:1, 10, în jurul cui ar trebui să se strângă națiunile? dar cine Iese afară din împlinirea profeției?

29. a) Pentru ce bucurie rămășița nu este egoistă? b) Ce este necesar mai întâi pentruca națiunile să se alătore în bucurie?

30. Cu ce dorință și cântare a mers rămășița înainte de 1919?

trebui să-și pună speranțele lor în El și să caute sfatul Său, mai degrabă decât acela al oarecărei Adunări Consultative Internaționale făcută de oameni. Apostolul Pavel, făcând citațiunea de mai sus din profeția lui Isaia, folosi versiunea greacă Septuaginta (LXX) a profeției, care sună: „Din Iese (din tulpină) va ieși o Rădăcină, care se va scula să domnească peste Neamuri; și Neamurile vor nădăjdui în El”. (Rom. 15:12. *Am. Stan. Ver.*). Organizațiunea Națunilor Unite și susținătorii ei politici, comerciali și religioși, ies afară din orice parte în împlinirea acestei profeții. Ei fac aceasta întrucât refuză domnia Vlăstarului regal al lui Iese și întrucât își pun speranța lor într-o Organizațiune Internațională și într-o Curte Internațională de Justiție.

³⁵ Citarea profeției de către Pavel îndărăt în ziua sa, nu înseamnă că domnia acestui Vlăstar din tulpina lui Iese începușe când Christos se înălță la cer și șezu la dreapta lui Iehova Dumnezeu. Propria declarație a lui Pavel în Evrei 10:12, 13 contrazice un asemenea cuget. Faptul pentruc Pavel a citat atunci profeția lui Isaia, a fost să arate că Păgânii cât și Evreii își vor pune speranța lor în Christos.

³⁶ Odată mai mult suntem confrunțați cu faptul că pentruc Păgânii să-și pună speranțele lor în Vlăstarul regal al lui Iehova, Christos Isus, ei trebuie să fie instruiți despre El prin Martorii lui Iehova. Pe acest temei mesajul Evangheliei nu putea fi pentru totdeauna reținut numai pentru Evrei, ei necesită să fie lărgit deopotrivă și Păgânilor. Pavel știa că avea sprijinul scriptural pentru activitățile sale efectuate departe printre Păgâni. Ca o consecință a activităților sale de a le face de cunoscut pe Regele uns al lui Iehova, ei fură în măsură să-și întoarcă speranțele lor dela toate lucrurile acestei lumi și să le fixeze asupra „steagului” sau „semnului”, în jurul căruia Iehova invită toate popoarele să se strângă pentru eliberare și mântuire. În Regele uns al lui Iehova trebuie să nădăjduiască națiunile.

³⁷ Iehova Dumnezeu era Izvorul acestei speranțe în Christos, și de aceea Pavel, după citarea profeției lui Isaia, scrise adunării din Roma aceste cuvinte potrivite: „Dumnezeul nădejdi să vă umple de toată bucuria și pacea, pe care o dă credința, pentrucă, prin puterea spiritului sfânt, să fiți tari în nădejde”. (Rom. 15:13. *Am. Stan. Ver.*). Asemenea speranță aduce bucurie și pace celor credincioși. În zilele lui Pavel, Păgânii credincioși erau veseli și se bucurau împreună cu rămășița poporului lui Iehova pe care El o alesese dintre națiunea evreiască.

³⁸ Atunci, acei Păgâni credincioși fură făcuți, împreună cu rămășița Evreilor credincioși, o parte a „Israelului spiritual al lui Dumnezeu”. (Gal. 6:16). Acum noi suntem în zilele rămășiței acestui „Israel al lui Dumnezeu” sau Israelii spirituali. Aceștia sunt Evrei dinăuntru. Tăierea lor împrejur nu este aceea a cărnii, ci a inimii, din cauză că au un spirit pur și curat al deplinului devotament față de Dumnezeu și dreapta Sa împărăție.

(Rom. 2:28, 29). După Scripturi, așa dar, toate celelalte creaturi de pe pământ în afara acestei rămășițe a „Israelului lui Dumnezeu” urmează să fie socotite ca Păgâni, ca neamuri, sau ca națiuni. Cu toate acestea, „Israelul spiritual al lui Dumnezeu” nu îndrăznește să se laude pe sine pentru acest fapt. Acesta nu îndrăznește să devină preocupat de sine și să fie indiferent față de eliberarea și mântuirea omenirii. El nu trebuie să rețină veselia și bucuria pentru sine. Ce urmează, atunci, din această concluzie?

³⁹ Intocmai ca apostolul Pavel, și deasemenea cu ajutorul scrierilor lui Pavel, rămășița Israelului spiritual trebuie să îmbrățișeze valoarea scripturilor pe cari Pavel le-a citat, inclusiv profeția lui Isaia 11:1, 10. Ea trebuie să se deștepte asupra faptului că, dacă profeția zice că Păgânii urmează să nădăjduiască în Fiul lui Dumnezeu, care trebuie să se scoale să domnească peste ei, atunci Păgânii trebuie să învețe despre acest Rege numit de Dumnezeu. În consecință cade cu cinste asupra poporului informat al lui Iehova „Israelul lui Dumnezeu”, să facă de cunoscut Impărăția Sa și Regele Său Păgânilor ca aceștia să poată învăța despre El și despre singura speranță pentru întreaga omenire.

⁴⁰ Deoarece Dumnezeu nu trimite jos din cer pe îngerii Săi glorioși să facă aceasta, prin cine altcineva vor învăța Păgânii despre această speranță decât prin Martorii lui Iehova? Și acum că Impărăția lui Iehova este stabilită dela 1914 și El a așezat deplina Sa autoritate asupra „Steagului” și Regelui Său, și acum, deasemenea, deoarece dușmanii omenirii au instituit o falsă speranță pentru o pace și securitate durabilă printr-o organizațiune politică lumească, este necesar de a face cunoscut tuturor popoarelor și naționalităților speranța vie pe care profeția lui Iehova a prezis-o. Profeția trebuie să aibă împlinirea ei finală, anume, că în această zi, când Regele lui Iehova domnește în mijlocul dușmanilor Săi, mulțimile de Păgâni ar trebui să-și pună speranța lor în El și ar trebui să-L servească ca Rege. Numai făcând aceasta vor scăpa ei de nimicire împreună cu națiunile politice în Armagedon și vor intra în viață eternă pe pământul curățit al dreptei Lumi Noi a lui Dumnezeu. Profeția nu poate să dea greș în împlinirea ei în această zi, anume, că Păgânii se vor bucura și se vor crede în adevărata speranță. Pentru a avea o parte în realizarea profeției, poporul lui Iehova nu poate să se dea la o parte dela obligația lui de serviciu. El trebuie să-și împărțească speranța lui cu Păgânii.

CREȘTEREA ÎN CURS DE ÎMPLINIRE

⁴¹ Pe timpul lui Pavel Păgânii erau mult mai numeroși decât Israelii sau Evreii, tot așa după cum și Păgânii sau națiunile din prezent sunt mult mai numeroși decât mica rămășiță a Israeliiilor spirituali. „Israelul lui

(Continuare în pag. 11-a)

35. Căut-a Pavel Isaia 11:1, 10 spre a arăta domnia lui Christos începând atunci? sau pentruc?

36. Ce cauză pune, prin urmare, această profeție înaintea Martorilor lui Iehova?

37. Cine este Izvorul acestei speranțe în Christos? și, ce rugăciune a exprimat Pavel așa dar după aceea în scrisoarea sa?

38. Prin ce se deosebea starea Păgânilor credincioși de atunci de aceea a națiunilor de astăzi?

39. Pentruc motive profețice nu trebuie ca rămășița Israelului spiritual să nu fie veseli și bucuri pentru ea însăși?

40. Prin cine și pentruc mai ales trebuie Păgânii să învețe despre această speranță dela 1914?

41. În ce privește numărul cum au fost comparate națiunile înfoldsese cu „Israelul lui Dumnezeu”? și ce denotă acești fapți prin urmare?